



A. Ringqvist.

Christianstad

1888.

Den praktiska formelär- och affärsboken 73 öre

Den praktiska formelär- och affärsboken 73 öre

A. Nilsson
N:o 4 Gustaf
1889

Mye Rengjorde

1
Bort plog och spada ur min hand
kom svärd och bajonet jag går
att slåss för kung och land att
eskappa frid och rätt

Jag köper ej en annans blod mitt
leget vägar jag är jag för ung har
jag väl mod försök om jag är svag

Dansk eller fransk hvad heter han
som ej vill Sverige väl han skall
få känna hvad den kan som ej
är född till träl

Farväl min far välsigna mig med
ett par herrans ord och seer
förlåt att det är mig blott skit
i lungan en jord

Gråt ej min mor var nöjd ni
har en stridsmann åt ert land
det är på Herrans väg jag far och
under herrans hand

Ej utari Gud en sparf förgår om jag
mins skriften rätt vill Gud så rubbas
ej ett hår fast kulor hvirra till

Will gud så ser jag er ännu och
blir er ålders bröt och kör min
plog så flink som nu med äret
på mitt bröt

På väggarna hänger mitt gevär med
mången blodig fläck der ser min
bund som herrförd är hur jag har
varit käck.

Hur fort går mången vinterkväll
då jag berätta kan hur Sveriges
här stod som ett fjält då prinsen
förde an.

Men skulle jag vid fredens slut
när andra komma hem och gå
med er att tacka gud ej syras
ifland dem

Hur sält att dö för land och kung
vid ärans segerrop hur skönt att
saknas ren som ung bland Sveriges
kämparhop

Min flicka som till kyrkan går
och ser den raske trupp men ser
ej mig skall med en tår åt himlen
sucka opp

Der poppas hon i evig fröjd hos
gud få råka mig och sjunger med hans
vägar nöjd o gud vi lofa dig

Farväl så träng blir hyddan här
och hjertat sväller opp i fält i
fält så fri är den så rask båd
själ och kropp

Dit vill jag öfver haf och land der
man i elden är der vill jag stå
med svärd i hand att döden se helt
när

Min yngsta syster grät ej mer brad
ljena tårar till betänk den som i
krig skall gå ej tårar skada vill

Slut med den visan

4
2 Det var en vacker sommargrödd
då jag i gröna lundern gick der
möter mig en flicka kär hennes
like finns ej här
Hon hälsade så vänligt hon hälsade
så bekägeligt hon hälsade goddag min
vän möter jag dig här igen

Vi satte oss i lundern grön vi språkade
blott om härlighet o vill du bli min
enda tröst skall du hvila vid mitt bröst

Om åtta år skall du få svar när
jag får frågat mor och far och är
det säkert viljan din tror ja vist
att du blir min

När åtta år förgångna var hadde flickan
lätt en annars kär hon skref då af-
skedsbref till mig jag ledsnade dervid

Min sorg blef stor det kan ni tro så att
jag hvarken dag eller natt hadde ro
jag gick min stig fast den var trång
jag gick den dagen lång

5
Vid vägen satt en gammal man han
tallte dessa ord försann se därför gråter
du min vän har du ingen tröst
mer igen
Adjo min far adjo min mor adjo min
syster och min bror sen reser jag till
långt bort från er kommer aldrig mer
igen

En ny Tringarevisa.

Jag gick mig sedan ut med
gladt och lustigt sinne Med löftets
sagra tal och smickrets dunkla
minne Om man mig värfving gaf
jag skulle bli husar Och tjena kung
och land samt lyda en och kvar

Derom ej fråga var, då jag skulle
underskrifva På detta pappersark min
framtid skall förblifva En färdig
jag nu blef i sex års längan tid Det
var en olycktid en omvexling i mitt liv



Jag bitter i en bur mer passande
 åt djuren På golvet är min bädd
 mitt sällskap det är muren Han
 delar och min sorg det syns ej på
 hans dragt Ty svart klädd är han jämt
 och sorgset är hans sätt

Här får man sin mat liksom
 fågeln i buren Och äta får man
 sin likosom de andra djuren På
 golvet i en vrå der får man stå
 sig ner Så brukas i arrest det är
 ett krigsmaner

Här finns uppå min cell ett fönster
 som ett öga Der solen blickar ner
 ifrån sin himmel höga Der strålen
 bryter sig på många tusen sätt Ty
 galler är därför lik spindelväf så tätt

Här uti bitter sorg jag minna händer
 vider Mitt bröst det häver sig
 och mitt arma hjerta vider I allt
 detta ej ta slut olycklig är jag då

Ty tiden är så lång som årets dagar gå

Men hadde jag fått dött i mina
 ungdomsdagar Då hadde jag ej behöft att
 lyda krigsmaner Då hadde jag ej be-
 höft att lyda krigsmaner Det kvarje
 menska flyr som själ har det försökt

Är detta Svarta land? är detta kristna lagar
 Behandla folk som djur handtera dem
 som slavar Ny uti hedna land der
 mörkret råder än Så hvilar hatet här
 bland Sveriges store män

Nu slutar jag min sång på minnestafvar
 Skrifvet Der jag författat har men tiden har
 förlidit I denna dystra cell der glädjen aldrig
 bor Ty ångstan, sorg och kvat gör ledsam
 heten stor

Slut på den visan
 Skrifvit af Nils Jönsson
 den 15 Juli 87

En ny Amerikavisa

Uti Sverige är väl tiden svår, Det är
fastligt hvad man tråla får. För att
vår svett och möda, får vi liten föda, knapp-
ast någon skilling, till en tar.

Hvart man kommer man det tales hör
till Amerika man resa bör till den nya
verlden skall man ställa färdens som så män-
gen nu för tiden gör.

Om någon hafver sig en flicka kär
Kan inte heller hon få stanna här
Nej hon skall med oss följa öfver haf
och böja Dela våra fröjder och besvär

Hvad det är stormigt detta haf
Så att folk och skepp kan gå i gnaf
Tänk hvad det skulle varna om en
menniskoskara Skulle få en väter djupad
graf
Men Tänk om resan öfver lyckligt

Så att man i landet komma får
Måske man då handla och försigtigt vandra
När man tungomålet ej förstår

Men det behöfver man ej frukta för
Utan bara ha ett friskt humör gressad
en stadig vilja till sist ifrån Sverige
skilja Lika mycket gör det hvart man
dör

Sy herren hafver räknat våra dar Och
när vi dem genomlefsat har Skall så
döden ändå ske och hända Hvart man
reser eller hvart man far

I Sverige går likväl på detta sätt förbrad
Bättre var om irgen för färdens Lön
färdandraget med sig penningar lagar
Som tillsammans gör en summa stor

Wången tycker väl att det är bra
Att här så många ifrån Sverige ta Det
är oss till stor nytta att så många flyt-
ta Deras tomma platser snart vi få

Hvad folket nu nu Sverige drar
Och öfver stora Oceanen far Unga
män och drängar som hvar tjena
Gamla stackars få stanna kvar

Vi Sverige kunde nog va bra Och
folket kunde nog sin bergning ha
Om der inte vore de förnämsta store
Som till allting har fått nycklarne

Men när man penningar har
fått om hand Och gjort reda för kvar-
enda man Till den nya världen skall
man ställa färdem Som så många nu
för tiden gör Slut

Kärlekens visa.

Vid aspens fot af Dalasranden
Hilma mot sin lula säll Solen sken
på himlalanden Spök i väg och det
blef natt

Hilmas blickar följde vägen Följde
sakta solens lopp Med tår i ögat sorg
i hägen Hon drömmer om sin
älskling blott
Naturen kvilar Lärkan tystnar Duft-
var är vid makers bröst Naktgaleen
glädligt lysnar Uppå flickans
milda röst

Nog vet jag hvad jag ville vara en
liten lampa i ditt rum Jag skulle
lysa lägan klara En trogen väktare
fast stann

Nog vet jag hvad jag ville vara En
liten blå förgät mig Jag skulle
blomstra blomstra bara Beständigt
finnas på ditt stig

Min Axel Axel detta hjerta Det
ville klappa blott för dig I kände du
min bittra smärta Du skulle aldrig
glömma mig
Och mins du när på denna stranden
Dit oss vår första kärlek dref Vi
knöto omma vänskapsbanden

Just då mitt hjerta färgeladt blef

Minns när du mitt hjerta smärde Och
min första kärlek ~~blef~~ varm När sedan
älska du mig lärde Blef du min
dars tyran

Men nu hvor ser jag dig nåt åter.
Du som mig evig tro mig svor Du
ser icke hur jag gråter Och du glömmes
hvar jag bor

Men jag måste gå att lossa Dessa band
som färgeto mig Gysarne att du så
kan krossa Den som andas blott för dig

När jag skall i grafvenn gömmas Och
din bild jag med mig för Må ej
dessa orden glömmas Dig jag lefde
dig jag dör

Säg hvad är som der flyter Är
det silfversvarens hvit? Nej och nej
det är det icke Det är himnas
kalla lik

Slut med den visan

Kärleko visa

Jag står i tusen tankar Och ser
den vän jag ej kan få Hur vidt
jag än i världen vankar Jag städse
sörja må Stor sorg som jag i
hjertat bär för dig min vän
så kär Det är väl fattiga
menniskor Som skulden derlitt är

Hadde jag dig aldrig skädat
Ditt ansigt dina ögon blå
Hvad sällhet uti världen
Hadde funnits för mig då
Då hade jag varit lyckelig
Och fri från sorg och qual
Den dagen randas aldrig
Som gör mitt hjerta glad

Den glädje förr jag hade
Kan jag ej mera återfå
Jag säger mig till dödens
Om jag dig intet får
Men skulle döden träffa mig

Si då blir skulden ditt
Tro aldrig här i världen
Att du går ur mitt sinne

Här uppå denna jorden
Fins inget mer jag älska kan
Minns du ej mer de orden
Då du räckte mig din hand
Du lofvade mig trogen bli
Du sad det sant och vist
Nu får jag ersatt vandra
Som der sin maka mist

Kan hända att du tycker
Jag är af allt förringa stånd
Jag eger inga pennningar
Jag eger ingenting
Men der kan vara lika god
Om fattig som en rik
Att gifta sig för pennningar
Är stort bedrägeri

Nu slutar jag minn visa
Och bjuder dig ett ömt farväl
Jag kan ej längre skriva
Min hand nu trötter är
Min röst är hos minn sorg är stor
Min vän har jag bortmist
Men om jag beder herren
Så hjälper han mig vist

Farväl för sista gången
Jag bjuder dig ett ömt farväl
Men beder och allt ångerr
Oj krossa må din själ
För den mitt hjertas sorger vet
Kan hjälpa dig och kan
Farväl vi träffas åter
I himlens gälla land
Slut

Christianstad den 16/7 1887
Nils Jönsson Ringqvist

Fjörmarssång

Jag som många andra på safvet vandra
 må så långt ifrån min hemort på
 oceaner blå bland främsmande nationer
 jag söka skall mitt bröd förutan några
 vänner som tröstar i minn nöd::

I sällskap får jag vara bland
 engelsmän här samt afrikanska
 regnar som gemit mitt sällskap är
 dertill fins och spanjoner och fortoqiser
 äfven så samt alla slag nationer under
 himmelen den blå

När jag från hemmet reste en vän
 jag hade då och herre i mitt hjerta
 för kvarje dag jag bär när stormarna
 de ryta och sjön mot skeppet slår när
 som jag rodet slipper och en på utkik går

När veckans den är slutad och jag får
 löna in då tänker jag på flickan
 som en gång skall bli min när som
 vi blir ättornade och seglen repta skall

Jag springer raskt på näcken och ligger ~~och~~ ^{och}

En resa från Estindien till England
 vi gick ett bref ifrån min broder På
 samma gång jag fick han sade gode
 broder: jag dig berätta kan din flicka
 hon har lagit en annan fästeman

Jag kan ej rätt beskriva hur ledsen
 jag då blef jag tänkte på de orden som
 hon nu till mig skref jag läste alla
 breffen som jag från henne fått
 der tydligt stod de orden du har mitt
 hjerta fött

Jag önskar mig tillbaka på Oceanen blå
 jag har nu det beslutit ej mer till
 Sverige gå därför så tar jag hyra och
 till Estindien går men jag vill hem
 och skåda en gång min gamla vär

Christiansstad den 16 Juli 1887

Rallarvisa

År 1880 det skrifver vi allt jemt
och lägger sedan 7 dertill så blir det
ju bestämt den 20 maj månad då
vi från drog vår resa gick åt jemtland
uti den kalla nord

Om någon lustar veta hur skön
naturen är kanske för sista gån-
gen vi fosterlandet sett vår resa
den gick igenom helsingland det
var en vacker sommargväll vi kom
till sundsvall fram

Och när vi sedan kommo till staden
sundsvall fram der stod så många
flickor och vinkade med hand de
vinkade med handen de ropade hurra
välkomna söderlänningar hurra hurra hurra

På eder har vi värtat i många hundra
år för kaffe öl och brännvin skall
fyllas uti glas många lärar de ha
runnit som strida strömmar fram

men nu är dagar komna vi har fått
fästmen
Och ingenören bjuder oss alla till
att gå långt bort i jemtlands
skogar der vi arbeta får men alltid
får vi frysa för vintern den är kall
och vi som ej var varna vid nordens
kalla land

Men när som vi skall resa mot
vår herr igerr så säger våra flickor
välkomna herr igen säg oss hvor
vi har varit och hvad ni der er-
farit och hur har resan gått

Vi då alla svara allt med ett
hurtigt smid vår resa den gick
lyckelig uti den kalla nord för pen-
gar har vi tjänat o pengar har vi
fått och hvad som öfver blifvit
det har till resan gått

Om någon lustar veta hvem
visan diklat har så hafva det

en rallare som ingen flicka har
derför så får han resa så ersam
och allert omkring hela vida världen
lik vatten omkring sten

Christianstad den 16 Juli 87

Kungörelse

Vatten emellan den 21 o 23 bortstals
på allmänna landsvägen flickans mödom
som var förvarad i ett ludet skinn
med krytlig lås förulans nyckel
varnen som vrisstärkes var en man
mellan 6 o 7 tum lång barhuvad och
flinuskallig som tog vägen igenom irre-
fallsskogen o irrtilt sängfängelset viste
han sig sluff och motsträvig så blef
han salt med huvudet före irr o två
sterrar blevo lagda för dörren

Lärkfäldt ordförande i Fille församling

Allmän Kungörelse

På dunderhyllan i hassellbacken kommer
att försälgas hemmanet bestående af
hvarjehanda lösörebo såsom toppor löss
rätlor möss & stycken förligra soffor
en 50 år gammal mödom samt en träsko
från rou ett gammalt färskin som
salig pappa gagnat på sin svaga mage
såsom björnskin ett dito sämre hundsken
uppslitit och förtärt af maget & hvita
skinn efter svarta katten & alnar
varmt vatten jemte mycket annat
som icke så nog kan beskrivas samt
hvar och en som någonlång skall köpa
skall icke stå och gapa såsom en apa
ej heller undra såsom en flundra
ulan skall hålla sig irre i stugan
och behålla på sig lufvan säkre och
kände köpare betala nästa kväll
under en skinnfäll men osäkre och
mindre betrodde hålla sig på 14 alnars
afstånd Dalby i pantoffle månader
Adam Fogelkrämmer

Kärlekssvisa

Jag gick mig ut en dejlig aftonstund
 Jag gick i måsarna
 Att skåda roarna
 I lilla lungan

Der mötte mig en dejlig pils lind
 Hon ba mig ämtelitt
 Om jag ville vänta litt
 Och följa med

Halpannan fann kage hon mig gaf
 För jag skulle verketitt
 Så sjuttan kverketitt
 Lills dess blef dag

Der lilla näsvisa hon slog på lå
 Hon maven jempede
 A röfven jempede
 En skid hon slapp

Och när jag frågte hvad det var som brast
 Hon gess mig svarade
 Det var kum bara de
 Det var miss dask

10
Dyckessvisa

Så lunkar vi så smärningom
 Från backi buller och tummunt
 När döders kallar granne kom
 Ditt timglas rumrit ut
 Tycker du att grafven är fördjup
 Nå välär så lag dig då en sup
 Lag dig en lag dig tag dig tre
 Så döer du lungnare

yf. 11
Kärlekssvisa

Förlåt mig flicka lilla förlåt jag
 gör omak förlåt att jag besvärar
 dig ty kärlek är vår sak jag tror
 att du räknar ej derpå att du en

ledig stund kan få för att tala
med din vän den du vill ha igen

Är icke du den lilla vän som jag vist
älskat därför aldrig går du ur mitt sinn
så länge lifvet är kvar var gång jag tän-
ker uppå dig då röres blodet uti mig
var gång jag dina blå ögon ser mitt
hjerter åt dig lee

Dig frågar jag ännu en gång mitt
lilla hjertebarne har du en annan
i ditt sinn som du vist tycker om
som du har gifvet hjertet ditt som
du har lovat att trohet som du har
tänkt skall bli din vän och honen
räckt din hand

Men är det så i sanning såg att du
mig håller kär ~~som du har gifvet hjerta~~
så rack mig hit din trogna hand och
så mig trogen var då skall hvarenda
blodets dropp som finns uti min
unga kropp bevisa att upriktighet som
finnes uti mig

Fröken agnes var begärad med de skö-
naste befråg hon önskade att bli förläp-
vad att mer och mer för varje dag
aldrig förs der någon lärna för på lunn
nura byggd och hon ville och så gerna
taga afsked med sin dygd

Hennes ögon gick som smoran när emot
en kart hon kog och den lilla kusse-
moran sig i tusen rynkor drog hen-
nes marmorkvita mossor emot kakar
svälde opp ingen klädning me-
ra passar hennes höra vill ha
tupp

Flicka nej du blir för frodig
vade ärligt hennes far du skall
rida du är frodig och motion på
kullet tar söta pappa i det fat-
let vill jag lyda utan prut jag
vill genast gå till stallet och med
kuskern rida ut

Och ifrån den stunden dagligt
hon med kuskern tar motion ty
det kännes så behagligt och det ger

en god motion sadelbarnrens gemma
färdig väcker högre sötelse och af
vällust går en i ring sist igenom
någon och ben

Oj hon fruktar någon fara men
vill blott att det skall gå jämt
hon ropar klatchar bara var ej rädd
kör bara på smart en hästvärn agnes
blifver rycktar själf sitt stö i blå
och det ofta foder gifver med sin
egen vita hand

Men en afton just i skumma
när hon gick så omsorgsfullt in i en
mörka foderummet der hon i hat-
men slog omskull men hon lät
sig ej förskräcka utom teg som
muren stilt först två händer
grofva fräcka under jolens foravill
Ja hon teg fastän hon kände
en förskräckelig maskin som mot
lilla gluggeri vande liksom ville
han derin ej en suck hon låter
höra fast det spände med besked

tvärtom söker hon att göra porten
hög och dörren bred
Ty den glada stund var nära då
hon vet på hvem hon tror hon vill
bli gift den lumpyra äran som så
många röfver bor men i hast på
halfra vägen stannar kuskens ty
det var och han tänkte helt
förlägen det ej lisa vara kan

Hennes är som drottninggatan
den ra liknar mer trängsund
likväl smög der kåta satar
alltid hit vid denna stund
uppå alla gamla märken kan det
icke vara hon fint är skinn
fint är värken plötsligt med för-
färad ton

Ropar kuskens det kan hända
fröken är gud hjälps mig då tytt
det är förenat att värda ropte hon
kör bara på kuskens sprattlar friskt
i haluren ty han är en rask

husar och harr sjunger likt dem
saluren jag ett misslag fattat har

Agnes ropar vörn i yra var ej rädd
kör bara på husken lyder gångrer
pyra smörjer jurt det böjar gå
skummande på vållust floden
skumrar agnes o så sätt hadan efter
ger jag foder kom ihag det kvarje
kvätt

Christianstad den 23 Oktober 1887.

N. J. S. Ringqvist
13

Säg mins du eller har du glömt
Den vän du eller har du glömt
Den vän som älskar dig så ömt
Som håller dig så kär?

Säg mins du eller har du glömt
Hur många stjärnklar kvätt
Jag suttit vid din sida drömt
Och kändt mig nöjd och säll.

Säg mins du än de välla dar
Som flytt så fort men skönt
Säg har du dessa minnen kvar
Säg har du dem rent glömt.
14

Lifvet och Döden.

Hvad är väl lifvet mer för mig
När jag ej mera eger dig
Må döden leda mig vid hand
Långt bort från jordens hvimmel
Upp till den klara himmel
Upp till ett bättre land.

Hvad är väl lifvet mer för mig
Sen bort du vek ifrån min stig
Jag kan ej mer på kärlek tro
Ej mera tra på grimmans ord
Skj mej långt bort från denna jord
Jag vill för evigt bo.

Hvad är väl lifvet mer för mig
Sen kärleken så innerlig

Lig visar endast svek
 Som lycks för dig en barnalek
 Jag kärlek aldrig söker mer
 Hur gult den är emot mig ler

Nej död välkommen till mig nu
 Du är dock mera trofast du
 Ty dö du en gång fann behag
 Till någon lödlig här
 Du den på starka armar bär
 Kom därför död mig lag.

15

Aftontarckar
 I gvällens rena timme
 Jag stäms så underbar
 Om tafla för mitt minne
 Upprullar sig så klart

På taflan syns en härra
 Hvars skona ögonpar
 Fördunkla kvarje stjärna
 Förrollar kvarje kart

Mitt hjerta har han runnit
 Med storm inlagit det
 För henne har det brunnit
 Brinner i ewighet.

Men hvar fins väl den givna
 Som älskar blott en gång
 Som en gång blott kan brinna
 Jo i roman o sång.

Lik fjärrin o givnan svingar
 Till alla blommer har
 Med hjerta i dagtingar
 Snart glömmes värmen vär.

Dock hvarför längre skada
 I givnans hjerta in
 Vi älska älska båda
 Vi båda kviska din.

16

Långtar
 Lugn och stilla är naturen
 Lugn och stilla ligger sjön

Långarn i den höga furen
 Qvickrar lytt sin aftonbär
 Bort då flyga mina tankar
 Tills hos dig de kasta ankar

I den ljusa sommargrallen
 Här jag ensam här på strand
 Skadar lytt på himlapellen
 Längtar till ett annat land
 Längtar att få träffa den
 Värmen som jag älskat här

17 Tanken

Bort till den vän som jag har känt
 Min tanke ofta svingar
 Den trifs ej längre heranna här
 Den flyga på snabba vingar
 Får fly då gerna bort din kos
 Nog vet jag hvem du stannar hos

Äck om jag finge följa dig
 Jag genast ville vända
 Dig till den vän som väntar mig

Tom älskar mig måhända
 Jag gerna tanken följa vill
 Men får hellt säkert vara still.

18 Samla minnen

När aftonsolen sitta sista skålar sänder
 Och grällens skuggar breda sig
 Då är det skönt att vagga iellars helgeång ^{skänder}
 Och till sitt hjerta ömt få sluta dig
 Men inom kort är denna sällhets tid för ^{fluten}
 Och inom kort är jag för en annan förskuten.

Men många gång i grällens rena timme
 Jag ensam skall i fullen gunga bort
 Ensam ensam med mitt skönsta minne
 Och tänka på en tid för mig så kort
 Jag tänka skall på flydda dagars fröjd
 Uppå en tid jag stod då högt jag stod
 På lyckans höjd.
 Den dag snart kommer du mer ej tänker
 På den som aldrig aldrig glömmet dig

Då djupt på botten utaf glömskans haf
 Den man som du en gång ^{du sände} så älska minnet
 Dock jag skall bära såligt äfven denna böda
 Och minnet utaf dig i kärlek vörda.

Ja jag är född att glömma men ej glömma
 Det ren ifrån min barndom jag erfarit ^{har}
 Dock därför längre sitta här o drömma
 Om tiden som ej ännu kommit här
 Skjnj vi bort ifrån mig dystra tankar
 Jag ännu hänger kvar vid hoppets ankar.

19

Wackert så

Du klagar men du klagar dumt
 Min gamle hedersvän
 Ditt öga ser allting så skönt
 Som om det grott igen
 Hvad som det sinne stämmer med
 Jag icke kan förtä Du är ju född
 Att börja med Och det är vackert så

Hvar gång du dig i spegeln sett
 Så säg du väl deri
 Att dig en sällsam skett
 Att du fått menska bli
 Du är mot larven o insekt
 En sol att se uppå
 Du är af Adams stolte släkt
 Och det är vackert så

Vår jord har hand om vår person
 Från början o till slut
 Är man ej född med protection
 Så kan man slå sig ut
 Om du i skogen gör en kitt
 Så kan du lita på
 Att du har svamp och blåbär fritt
 Och det är vackert så

Vår jord visst sparsam vara kan
 Att ge då man vill ha
 Ty hon vill helst att människan
 Skall komma själf och ta
 Berg och floder finnas guld

Och om man friskt går på
 Så kan man stoppa fickan full
 Och det är vackert så.

Har du ej gratis fått förnuft
 Att bruka som du vill
 Och ditt vatten vol o luft
 Och smö o mänsken till
 När var du en förnyad kud
 Hvar sjunde år lär få
 Jag tycker samvetsligt för god
 Ett det är vackert så.

Och när till sist du andan mist
 Och du är kroppen vitt
 En himlafärd du gör till sist
 Long du får kostnadsfritt
 Hvem vet kanske en skönhet då
 Som du ej tänker på
 Skall till din graf med blommor gå
 Och det är vackert så.

Sverige

O Sverige du som stora hjeltar födde
 Som lärde dina barn att dö förlig med fröjd
 Som fostrat människor som med glädje blödde
 Som lärde mannen med sin lott stå nöjd
 O Sverige höj dig åter till din forna ära
 Då fiender, åt dig fick lydnad svära.

Du gamla Sverige du har järn i bergen
 Du har äri söner som för dig vill blöda
 Då svärjen alla, Svithors söner svärjen
 Att för det ett land, gå mot bad stid o möda
 O Sverige du är värd att vörda
 Då höj dig Sverige och snart nya lagar sköda

Då höj dig åter stolta släkt och visa
 Att ännu modet i din basen fins kvar
 Låt efterverlden äfven oss få pris
 Som vi en Carlus o Gustaf prisad har
 Ja Oscar låt oss för vårt land få kriga
 Låt våra vapen mera ej få biga.

Christianstad

I Skåne den bördiga släta provins
 Om nyss till Herberg fått litet pris
 Der finnes en stad som Christianstad heter
 Den staden för namnet ej heller bör skäms

Dess gator ä raka som knektarnes rygg
 Och innevännar kan vara helt bygg
 Ty mot fienden har han det säkraste värn
 Uti Norra och Södra kasern.

Små frökner de trippa på gator nätt
 De smegla så tjuft på kvarendaste sprätt
 Och Löjtnanter äro deras fröjd må ni tro
 Han lemnar ej heller små fröknar i ro

Löjtnanter äro vist ej de enda
 Om flickornas kärlek i låga kan bända
 Sjå knektar (de lägre) i hundradetal
 Sköna flickornas hjertan i massa bortskat.

För öfrigt till staden har kommit nödmytt
 Om samma vår stad med himlen krygt

I prästeringsarmen den gästar hos oss
 Den tappert som son mot smädjeflar sluss

Hofeller det finnes alldranninst pyra
 De skönaste rum man der kan få hyra
 På ha vi ett. Fivoli präktigt som tan
 Den skönaste prydnad för helaste stan

På Brissman der finnes och en varit
 Der skönaste kvinnoe mansmotmekt får se
 Men nu om Christianstad jag talat så grant
 I Sverige ej rikigare stad jag dock funnit.

Fröken Minnas Minne

I denna tid då falska gvinnoelockar
 Lig lägga öfver rodnad som är gjord
 Då sömrig ungdom tuggredskapen plockar
 Tillhoppa på sitt lilla nattduksbord
 Då balters skjerna så förföriskt blänka med
 bannutt öfver ligekullens mund; Då var det tjuft
 då var det godt att länka, På denna mö om fulla
 Guds pund

Den gamle lyktstolpens monolog

Jeskogens sköte växte jag
 Så stolt i lummig park
 Men yxan kom och bet ett tag
 Uti min friska bark
 Jag rycktes från naturens barm
 Och ställdes här i stadens larm.

Jag längtat har så många gång
 Bort till mitt fordnä hem
 Der traster bjoda mig sin vackra sång
 För det jag hyste dem
 Ej mer de toner stämmas opp
 Den lyktan fästes i min topp.

Hvad jag har sett i ur och skur
 På post om aftnarne
 Det voro nog en bitter kultur
 Och stads-historia
 Så klar och fotografiskt sann
 Och målande som någon ann

Jag sett hur lasten skyrdat fram
 Förbi med hejdlöst språng
 Jag sorgsen sett, så allvarsam
 Och glädjess - någon gång
 Och många källarkund hvars fot
 Var vacklande, mig törnat mot

Jag sett hur bristens fosterbarn
 Om vintern svaldt och frös
 Jag sedan sett det sävorn flamm
 På villans vägar strös;
 Men ack hur ofta nu som för
 Man gått med hjälp till nödens barn

Jag sett så mycket, sett mig vrätt
 På gata, borg och gränd
 Och tidens tand min kärna frätt
 Jag blir ej mera bänd
 Förm efter gamla stolpar
 Jag värma får ännu som - ved.

Men ren min efterträdare
 Står uppi platsen här

72
Och utan smärta kan jag se
Mig öfverflödig der
Jag lagt till ljusets fond minn sköf
Jag stätt min tid jag fyllt mitt värf

I folkens led mot våld och våld
Mot mörkret på vår jord
Lå mången kämpe blifvit ställd
Med sanning fria ord
Lå mången ljusets ämnets oven
Han skridt med lust och stider änn

Bland lyktor är han också en
På mensklighetens borg
Hans ljus är blott ett återsken
Från fadershemmets borg
Det fadershemmet i det blå
Lå fjerran men så när ändå

Men ack mot ljusets kämpe bänd
Der kan i ledet står
Det brukas örnans list och våld
Och huggas hjertesår

73
Mång tidens dank, sin låga när
Och irlöss flammorna här och der

Om en af ljusets riddarvakt
Och faller krossad ner
Hvad stort, hvad skönt i dag han bragt
Blir kvar, och då - hvad mer
Han lagt till ljusets fond sin skärf
Han stätt sin tid han fyllt sitt värf

Man dansar i Vinterpalatset
(af Sigurd)

Man dansar i vinterpalatset
Det skimrar af guld och af ljus
Det glädliga skrattet förklarar
Anno i Kejsarens hus

I fängelsehållan och dansar
Mång spökbild, som solljuset bång.
Och tårarne falla så bittra
Vid kedjornas ackompanjemång

Man skänkar i kejsarens salar
 Man smickrar och bugar och ber
 Med knäfall den guldsmodde slaven
 Betalar hvad herskaren ger.

På backen der borta vid steppen
 Ett skämt man till öfers dock har
 Der skrattande knoter
 När nattvind kring galgarnas far

Man älskar i Zararnes boning
 Man hviskar till ljusande mö
 Om känslor som låna sig vingar
 Till sagans lycksalighetsö.

Man älskar i hemlös koja
 Den fader som hängdes i går
 Om händer till himmelen hviskar
 De värmlöses brännande tår.

Men åter i vinterpalatset
 Kalasbordet dukat man har
 På golf som för bombarna sprängdes

Att uppsöka världfolkets far.

Men borta i fattigvården
 Der tvinnas muskiken i nöd
 Och blifvande små Nikitister
 Sig gråta till sömn efter bröd.

Man sover i Vinterpalatset
 Man drömmar om bojer o band
 Om ännu mera blod, som skall släckas
 Nationens förhärjande brand.

Hon sover Topi o Peraffska
 Vid galgen der man henne vak
 Och drömmar att stunden har kommit
 Att Ryssland har krossat sitt ok.

Julen

Gröna julle hatka lätt på vägen
 Glittrande i aftonsolens purpurglans
 Klyf som svararen, lätt den klara
 vägen Ja med stjerns döttrar gladdt i dans

Vestvinden somrat just i gvällen
 Anden myss till gröna vassen sam
 Ser du här o der på gröna sellen
 Mången bleknad stjerna titta fram.

Lysma! Öko gladt fram strandens varar
 På vår sing allt mildare från skog
 Nu det dör, och hör hur djupt sig parar
 Nymfers röst med gvällens köst som slog
 Öfsta slaget af sin hymn i furen
 Makantilla hör på sängens ljud
 Salbatspydd o fridfull af naturen
 Höjer sitt sin aftonbörn till Gud. ~~Ex~~
 Se hur aftonsolen härligt speglar
 Gudar blott uti den stilla våg
 Rödd jag hemåt med min julle seglar
 Gömmer byst i bjertat hvad jag såg
 Nu jag sjunga vill om gröna jorden
 Om guds klara himmet strödd med stjerner
 Du natur lär frågan rätta orden
 Lär mig boren erskilda skön som du.

Christianstad den 3. 12. 87 Ringqvist

Frälsningarmen

Från fjerran land i vester
 Hittills okänd för vårt land
 Förkastande båd lag o prester
 Kom armén till Iveriges strand

Den kom hit att bibeln tolka
 För en arm o fallen slägt
 Den dock äfven böijat skolka
 Med helighetens mantel täckt

Den kom hit att fäktat pengar
 Från en lättrogen publik
 Den har sina legodrängar
 Öfverallt på god utkik.

Den kom äfven hit till staden
 För att lyckliggöra oss
 Hit kom hela långa raden
 För att riktigt tappert slåss

Nåten kastas för att fånga

Syndens slaf och dödens man
 Dock ibland de frälsta många
 Kyckla så att det är skam

Mången ung o fager lärna
 Finner der sin fröst minsan
 Men hon ville, stek så gerna
 Skaffa sig en fästeman

Mången yngling kommer äfven
 För att nappa uppå krok
 Han ej länge drar på vapen
 Märker snart, allt går på tok

Mången gubbe brött af världen
 Finner der sin hvilostad
 Han har lemnat synden, flården
 Står uti armén helt glad

Jag nu slutar denna visa
 Annars blifver den för lång
 Men armén jag ständigt prisar
 Skall med poesi o sång

Haleluja begrafningen

Soldaten skomkaren Herrstörn är död
 I så rundt kring staden det god
 Det blir Haleluja - begrafning helt vist
 Det fingo då alla veta till sist

Det liden mot middag och klockan är tre
 Kyrkgården är full utaf folk som vill se
 Hur man en frälsningsoldat muttar ner
 I jorden från sorg o skid o besvär.

De synas ej, de komma ej är
 I så ropas i Corus bland qvinnor o män
 Ja tyst der kommer en oredig massa
 Kom uti hvita handdukar brassa.

Fridsörare funnos till höger o venster
 Soldaterna ropet gå inte o frängs der
 Låt haleluja såget gå fram
 Ty eljest tagen er själve - skam

I beten de qvinlige soldaterna gå

Ty ära man bör de som äras må
 Sen kom ett led af Oscars soldater
 Som skina så härligt bland de bondkrabater

De skina som solen i messing o stål
 Det syntes, som hade de tömt en bäl
 Förinnan de till begrafningen gick
 Ty allt som oftast höides hick hick

Efter dessa kom frälsningssoldater
 Det syntes tydligt på skick o mandater
 De sjunga så sorgset "Vilander han sad"
 Han hade nog bättre tyckt om ballad

Och rättvisans tjernare de hade sjä
 När öfver broarne vi skulle gå
 Ty åskådarna hade så vådligt brädt
 Poliserna svetta som spekt i flott

Nu voro vi äntligen framme vid målet
 Der man skulle gubbar nedstoppa i hälet
 Men tyst musiken den lyftig är
 Men sämre dock än den vara plär

Det är munhanger från Kudes Artilleri
 Och det är visst icke något out deruti
 Men det hörs att det inte är från hjertat
 Ty från tungan de hemta sin luft - n. förstär

Nu tystnar musiken o tungt det nu blifver
 Då ju "Raptenskan" till grafven framklifver
 Hon talar o skriker så alla det hör
 Om lifvet som följer när en gång du dör

Men nu kommer presten tillbaka för honga
 Dock setar det hen se att hon skall stå
 Och tala o läsa på sedvärdigt vis
 Och aldrig säga "gud ske pris"

Nu slutar presten o går i hast Raptenskan
 framklifver till grafven så snart Man börjar
 att spela o sjunga så grant Då tyckte de själva
 men jag det ej faunt.

Sen skildes de flesta på kyrkgården åt
 Från all den gramlät från all den ståt
 Men jag mig, bedragit, jag blef så flat
 Då vi inte fingo en enda bit - mat.

Serena

Ren släkt är lampan i min flickas kammare
 Ett blekrödt mänsken blott på rutan flammare
 Och genom stöjan fäst för den jag ser
 Den sköna bild ej mer.

Inast skall hon bäddens bygga fristad finna
 Sen blyga Cynthia, blif min spejariinna
 Och yppa vänligt hvad du skadat fått
 För mig och natten blott.

Om med en blick der himlen skälar äter
 Hon sammanknyter händerna och gråter
 Och talar ord som blott en engel hör
 Sin aftonton hon gör

Mer om den höjda barmen röiso bäfvar
 Ett leende på rosenläppen sväfvar
 Och kindens lida saktä sänker sig
 Då drömmar hon om mig.

Christianstad den 4. 12. 87
 N. J. S. Ringqvist

Kysser

Jag kysser dig och ledsnar ej
 Och skall jag närmin ledsna: nej!
 Du goda flicka svara mig
 Hvad sällhet kysser skänker dig?

Du älskar den så väl som jag
 Nu säg hvad utgör dess behag
 Jag frågar som jag frågte nys
 Och får till svar blott kyss på kyss

Om i läpp man honung gömt
 Du kysse ej dem mera ömt
 Om galla vore stänkt derpå
 Du kysse lika ömt ändå.

Se till hvad förebär du väl
 Om någon frågar efter skäl
 Om någon oblygt kommer nu
 Och frågar Hvarför kysser du?

Och folket dömmar strängt min vär
 Hvad skall du säga då om dem

Tom annat ej än kyssen gör
Och själf en gång ej vet hvarför

För min del jag ej kan förstå
Hvad godt i kyssen finnes må
Men jag vill dö om jag en stund
Skall stängas från din rosensmund

Tiggaren

Der satt på Karl 11 borg
En gammal skräplig man
Nedtryckt af möda strid o sorg
Sitt bröd der tiggde han

Jag vet ej hvad han fördom var
Den gamle sör der satt
Men att han skadat bättre där
Det skönjs i blicken matt

Förbi den plats der tiggarn satt
Och om almoser bad

Gick fram en kvinna under skratt
Och skämt i herrars lag

Men tiggarn slår sitt öga opp
Och ser på kvinnan skön
Han mönstar ifrån så till bopp
Och glömrer nu sin bön

Och kvinnan slår sitt öga opp
Och ser på gubben gladt
Men rysarg genom kroppen lopp
Då tystnar hennes skratt

Men hon går gubben stolt förbi
Och skrattar gladt igen
Hvem kunde väl i mötet se
Den sanna kärleken

Hvem kunde ana att det var
En gammal älskare till män
Dock denna tid ren varit har
Men förvarnit bort som snön
Christianstad den 11. 12. 87 A. Ringqvist

Torpflickan

Och solen sjönk och grädden kom,
 den milda sommargrädden,
 ett sken af mattad purpur fjöt
 kring bygderna och fjällen,
 Från dagens möder glad och trött
 en skara landtmän kom de fylt
 sitt värf de vände nu till sinna
 hydder om.

De fylt sitt värf de gjort sin skörd
 en dyrbar skörd den gången en djef
 fiendtlig krigartrupp var nedgjord
 eller fanger de dragit ut till kamp
 mot den när morgonsolen sken, när
 allt i seger ärdad var då var det aftan
 ren.

Helt nära fältet der den stod
 den långa hela striden, vid vägen
 låg ett litet hus halft öde då för
 tiden, på stugans låga trappa satt
 en flicka tyst och såg, hur skaran
 kom och drog förbi i fidsamt återtåg

Hon såg som den som söka ser hvem
 vet på hvem hon tänkte,
 På vinden brann en högre färg är
 aftrorodrad skänkta
 Hon satt så stilla men så varm så
 spanande ändå
 Att om hon lysadt som hon såg
 hon hört sitt hjerta slå.

Men truppen gick sin bana fram
 och flickan såg dem tåga
 Till hvarje led till hvarje man
 hon blickade en fråga
 En fråga bafvande och skygg en fråga
 utan röst
 Mer tyot än sucken själf som smög
 ur hennes fulla bröst.

När hela skaran gått förbi den
 första som den sista
 Då suck den arma flickans lugn
 då sågs dess styrka brista
 Hon gret ej högt men parran
 sjönk mot hennes öppna hand,

och stora tårar sköljde ljukt den
friska kindens brand.

Hvad är att gråta fatta mod
än står oss hoppet åter
O flicka hör din moders röst en
färfärg tår du gråter
Den som ditt öga sökte nysa och då
ej återfann
Han lever är han tänkt på dig
och därför lever han.

Han tänkt på dig han fyllt mitt
säd att ej gå blivdt på ödet
Det var mitt tygsta afskedsord då
han drog här med skaran
Af träng han fylde trupper åt
hans häg var ej att slåss
Jag vet han vill icke dö från
lifvets fröjd och oss.

Och flickan såg med bäfvar upp
ur sorgsna drömmar vaknar

Det hvar som om en aning stödt
det stilla hjertats saknad
Hon dröjde ej hon såg en gång ditåt
der strider stått
Och smög på väg och flydde tyst
och skymdes och försvann.

En stund flög bort en stund ännu
det led mot natten redan
I skynsam molnet silfverhvitt
men skymring låg der redan
Hon dröjde än o dotter kom din
oro är färfärg
I morgon innan solen gryr
är ren din bundsom här.

Och dottern kom med tygsta fjät
hon malkades sin moder
Det blida ögat skyldes en af in-
ga tårfloder
Men hennes hand till hälsning
räkt var kall som nattes rivid
Och hvitare än fästets sky var

hennes svala kind. —

Red mig en graf o moder min
min befrads dag är tiden
Den man som fick mitt hjertas
tro har flytt med skam ur striden
Har tänkt på sig har tänkt på
mig har fylldt ett varningsord
Och svikit sina bröders hopp
och sina fäders jord. —

När skaran kom och han ej kom
begrät jag ömt hans öde
Jag trodde att han låg som man
på fältet bland de döde
Jag söjde men min sorg var
tyf den var ej bitter då
Jag velat befat befat fuser är
att honom sörja få. —

O moder jag har sökt bland lik
till sista skymt af dagen
Men ingen af de slagna bar

de kära ansiktsdrag
Nu vill jag icke dvälgas här på
denna svekrets ö
Han fanns ej bland de döde der och
derför vill jag dö. —

Christianstad den 25. 2. 88.

Aff Ringgrovist

Kapten Esser.

Det hände sig en afton jag låg uti
vår stall, jag låg ju der på stallvagn
en stjärklar vinternatt. Tralala —

Jag lade mig att sova jag lade
mig lit bort, och dit kom kapten
esser och han kom inrann kort

Du är en satans djeful du är
en djefla skit, som inte utstår va-
ka i knapt en timmas tid. —

Nu skall du sitta upp så skall det

vara bra, och så ser du till hästar-
na och allt som det skall va:~

Den sjette januari jag till para-
den kom, och dit kom och Majoren
jag skulle ha min dom:~

Den satans kapten essen han
snackade så bra, att jag fick i are-
sten och sitta några dar:~

Och dit kom Sergeant Störöm han
så gå med mig hit, han klädde
af mig kläderna visiterade hvar-
enda bit:~

Jag sitter inreoluter inom den
tränga säll, och får min mat af
bocken hvar morgon och hvar kväll:~

Ött bref jag ville skrifva till dig
min lilla vän, men jag har inte
papper ej bleck ej heller penn:~
Christianstad den 26. 2. 88. N. Ringqvist

En vacker dräng i rejden en flicka
likaså, de har en sådan varra att
till hvarandra gå:~

Han tvättar sina kinder han kam-
mar upp sitt hår, för krylerna skall
sitta när han till flickan går:~

Han knackade på dörren hon sprang
då genast upp hon öppnade för honom
och ser i sängen upp:~

De kysses o de klappas de gjorde afven så
de gjorde något annat som jag ej näm-
na må:~

När tuppen börjat gala och klockan
slagit två, då börjar han att tänka att
ifrån henne gå:~

Med skorna i handen spaserar han
så mått, när han skall genom förstret
då hoppar han så lätt:~

Om någon lustar veta hvem visser
diktat har, så hafver det en yngling
som tjernat skänsk husar:~

Christianstad den 26. 2. 88.

N. Ringqvist

Skärgårdsflickan.

En skärgårdsflicka ämnar jag minnas
Det sköna läge som i skärgården fin-
nes Der nästan ensam invid dalens
fot Der binder fiskaren sin ström-
mings not!

En kuler afton till sjös jag styrde
När vattnet vårnades och hafvet yrde
Jag såg ej annat då än hafvets våg
Och ner i djupet min graf jag såg!

Ändtligen syns en båt i fjerrari
Men hvem den sände det vet väl
herran Der kom en flicka som en
hvirvelvind Kom i min båt som
en uppskrämd hind!

Hon båten styrde till land den fö-
de En kyss så het mig på kinden röde
Jag och af flickan några droppar fick
Och vid hennes arm till hennes hem
jag gick!

Jag mig hänvände till flickans
moder Och frågar! säg får jag bli dess

broder Hon mig har räddat utur haf-
vets nöd Säg får jag bli hennes skydd
och stöd!

Tag henne yngling så svaret klingar
På gamla dagar mig modet bringar
Att se min dotter ifrån verdens larm
Få njuta skydd af en broders barn!

För mig hon står med utslagna hä-
ren Liksom en blomma som en
ros om våren Ur flickans öga smög
sig fram en tår Hon hade gifvit
mitt hjerta sår!

O! hvilken sällhet o tyfva lotter
Att vara älskad af en hafvets dotter
Allt med sin skära och sin fäg-
rings skrud Bli skärgårdsflickan
min stolta bund!

Christiansstad den 4. 3. 88.

A. Ringqvist

Nu står jag på min resa och skall fara, Herren vet när jag kommer igen Adjo alla flickor så rara Och adjo min utvaldaste vän. Det faller mig så tungt och så svart, När du och jag min vän skall skifas åt, Men det kan ju ingen människas hjälpa, Denna tiden kan är ju så kort,
 2. Säg mig din upprigtiga mening, Om du ännar taga mig till vän, Eller ännar du mig att bedraga, Så lånar visst himmelen dig. En fattig goske jag är, men ett upprigtigt hjerta jag bär. En goske är så snarligen bedragen, Af den flicka han håller så kär.
 3. Meins du intet under himmelen uppi vinner så klar, Och om jag hade mig en vän, Så vacker som liljan i grön äng. Aldrig skönare på jorden vände vara, Än att sitta i sällhet med den intill slut, Ensam uti hela vida världen, Blott hos Gud och med min vän kungstaf. Valkas jag med sorgen skull den färdan, Till den tyfta undanvända grafven. 4.

Ingen glädje står mig mer åter, Ingen koning vinkar mig till sig, När jag bortgår ingen make gråter, Och när jag kommer ingen helsar mig.

Ja jag har en enda vän i världen, Kom min kulta trogna och följ mig nu. O jag glädes åt mig själv på färdan. Komna du så vid hjerta nu.

När en gång jag tappat vandringsstapven Och lyres in på någon kyrkogård. Så lägg dig ned med en suck på grafven Liksom en trogen, älskad minnesvård!

Äfven jag har älskadt jag har brunnit, Nu min själ har inga kärlor mer Jag har mistat allt hvad jag har funnit Och min säng blott om för söring ber! Slut

Drick så skall du få veta minn bror hur fader Adam den konstens lärde, Till att rätt älska vår vördaste mor, Det är en historia of värde, du vet väl något hvad fardern har händt, föst det

i skriften ej antecknadt blifvit, men
 den historien har Adam sjelf skrifvit
 och finner blott hos bachus på perga-
 ment, Adam spaserar kring Eden
 en dag för att dess skönhet och här-
 lighet skåda, Märkte bland annat
 som växte till behag, Der vindrufr-
 vorna stodo så sköna, Hvilka i skov-
 har han drog till en park just
 der som kidron börjar att rispa
 Och hur han pressa så fick han
 sjelf finna, att der blef en arak så
 ljuftlig och stark, Tätt ut vid floden
 liksom ett räs, sockerrör växte i flere
 millioner, Just der som floden
 begynte sitt väg, stod en skog
 af bara citroner Adam var ej så
 dum som du tror, ty när han kände
 sin förstiga anda lät han alltsam-
 mans i floden sig blanda, och der
 blef en pinnschål så rasande stark
 Adam som ej hade glas eller kruka,
 Börjar af durbara vräcker att suppa,

Och hur han humla som han fått sig
 rus, Så föll han på Eva framstupa,
 Eva tänkte han vill men vet ej hvad
 hon vill, fattade gubben om lifvet han
 tänka, Och hur de skrufva och hum-
 de pirka, Så lärde de att älska och så
 gick det till, Eva hon kände en in-
 nerlig fröjd, Liksom en ung och en
 nygift flicha, Hon var ej med första
 försöket förnöjd hon lockade sin gub-
 be till att dricka, Adam som gerna
 vill lyda sin vän, Drack till han hum-
 la på varliga viset, Och när de drefva
 ut ur paradiset, Fanns knapt en droppe
 i floden igen.

Christianstad, den 26. 3. 88. Ringqvist

En Amerike visa!

Nu har jag varit ute och smakat godt
 och godt, en liten tid har varit en fy-
 ra fem år blott Nu vill jag åter fara
 långt bort i främmande land, ibland
 den vilda skaran jag söka vill minn hamn,

Jag sökt mig lyckans stjerne på vida
verldens krets, men ödet mot mig spjernat
jagat fört och sist, Till nya världens
stränder min färd nu ställas skall från
vänner släkt och fränder jag afsked taga
skall!

De människor vill jag visa som ryktet
sprider ut, och tala bort min nästa från
början och till slut, Men i den nya ver-
lden du dotters stjerne kan jag vill bort-
aga fländern arbeta som en man!

Mitt hem jag ofvergifver en far och mor
också och äfven många syskon bland dem
är många små, Men om jag lycklig blif-
ver i det okända land, jag dem ej ofver-
gifver ej heller Sveriges strand!

Jag älskat har en flicka jag älskat näst
min gud, jag i min oskuld tänkte hon
skulle bli min brud, Jag långt från hem-
met reste att söka oss ett hem men lyckan
oberäknad jag utan kom igen!

Hon har mig ofvergifvit och tagit sig en
ann, därför att jag ej blifvit en rik och mäg-
tig man Jag vill dem båda ett lyckeligt
lef nu väl men hon får aldrig granskas
på djupet af min själ!

Sen vill jag åter fara till Sveriges gamla äm-
nen till min faders boning mitt gamla
kära hem, Då är min fader gammal och
står på grafvens brädd han stannar helt
förvånad vi trodde du var död!

Här finns ej någon dotter af Evas stolta släkt
som amas af den tanken och mången som
är vakt, Af armens vassa pilor ej något vä-
dant der, Ty kärleken den hvilar i stolta
brösten kärt!

Adjo i nordens tärner med ögonen de blå
jag förs ej längre dröja tills jag er skada får
Min afskedsbetsning, sväfar vidt ofver Sve-
aland men blixten hastigt sträfar då
ifrån strand till strand!

Om någon lustar veta hvern helsnigen
sändt ut, och dessa rader skrifvit från
början och till slut, så hafver det en yng-
ling som i Amerika är som söker nya
verlden och lyckans gåfvor der!
Christianstad den 26. 3. 88. M. Ringqvist

Militärvisa.

En visa vi vill sjunga för tiden
är så lång, den handlar om oss
knektar, och om vårt stora träng, den hand-
lar om de faror, som för oss ställas kan, som
träffa här så många och möta kvaje man.

Vi reste från vår hemort med glädligt mod
och hopp att bättre dagar vinna vid Konglig Wän-
des trupp, vi blefvo då uppställda med sabel i vår
hand, och sware med all trohet försvara Kong och
land.

Vi togo mot vår värfning och reste hem igen,
samt roade oss glädligt den långa sommaren, men

snart var vintern kommen med köld och stor-
mig vind, och våra trogna flickor måste fälla
tår på kind.

När som vi var inkomna uti vår lilla stad
att exercisen börja hvar man var här så glad
när vi så här exerat en vecka eller två då
fick vi annat veta när poiskas börja gå.

När vi i ridhus kommer och hästen poisk skall ha, men
kan det träffa ryttaren på är det ganska bra, och många
gång då svärfvar man likt fogeln uti skyn, man vet ej hvilken
timma man bryter arm och ben.

Men det är ej det enda, som lifvet våga kan,
ty uti gymnastiken der går det fort som pair, åt
hvilket håll man blickar, så ser det fastigt ut
ty de i luften flyga som dynamit och krut.

När vi en sup vill taga och styrka vårt humör, då blir
man strax tittalad och öfnast i förhör, i arresten vi då föras
att sitta några dar, det är nog ej det bästa det vet nog en
och hvar.

P. Sjögren.

74
Och hör ni gossar alla som lyssnar här-upå
Och gud bevara edet all sådan tanke
att sig till krigsman gifva och dela här
vår lott ty lyda krigsmans lagar det är nog
ej så godt.

Och hör ni flickor alla som har en brögen
vän försök att den behålla ifrån en krigsmans
tjänst, om blott i det förstode vad vi få lida
här, då skolen ni ej önska er vän han vare der.
Nu har jag sjungit visan från början
och till slut, vi ligger uppå sjukhus
gud vet när vi skall ut, ty dåliga
vi äro en hvar uppå sitt vis vi orkar
icke sjunga mer uppå vårt enkla
vis.

Om någon lyfter veta hvem
visan digtat har, så har det fyra
krigare som uppå sjukhus är, de
två har blivit skadade i ridning
af en häst, de två i gymnastik
när de var i fart som bäst.

Vårt namn vi ej vill nämna

75
ty det kan kosta mer, än hvad vi
någonsin tänka ty vi i tjänsten
är mer när som vi på landet
en gång kan komma ut, då
kan vi det omåttala fräs början
och till slut

Christianstad den 27 Juni 88.
M Ringqvist

Björneborgarnas Marsch.
Söner af ett folk som blödt på
marvas bed, på Polens sand, på
Leipzigs slätter Ljtsrens kullar!
Är har Finslands kraft ej dödt
Är kan med oväns blod ett
fält här färgat rödt. Bort, bort
hvila rast och fred! En storm
är lös, det gungar eld och fält
kanonerens åska rullar fram,
Framåt, framåt led vid led!
På tappre män se i tappre faders
andar ned, stollaste mål, Oss lyss
på vår baras, Skarpt är vårt stål

Och blöda är vår varra, Alla, alla,
käckt framåt, Här är vår sekelgam-
la frihets sköna stråt, Lys högt du
segersälla fana, Sliden af strider sin
en gränad forrtids dar, Fram, fram
vårt ädla, härjande standard! du fins
en flik med, Finlands gamla fär-
gar goar.

Åldrig skall vår fosterjord, Af val-
dets makt ur oförblödda bataljners
armar ryckas, Åldrig ljuda skall
det ord, Att Finlands folk förräddt
sin fria bygd i Nord, Falla kan dess
tappra blott, Ej rygga för en faras hot
ej svika, böjas och förtryckas. Falla,
sköna krigarlott, blif vår örn för en
seger ännu vi kämpa fäkt! Vapen i
vår hand, Och käckt vår ovärn nära
Dö för vårt land, Än lifva för vår
ära, Rastlöst fram från strid till strid
Ty nu är standarder vår och nu är
skördens tid, Glemade leder vittne
bära, Herrligt om mod och bragder

om vårt lands försvar Fram, fram
vårt ädla trohetsiga standard! Omkring
dig äro ditt trogna Finsta vart du har!

Christianstad den 29. 88. A. Ringqvist

Ja va på långa markerad skulle
höra ud

Ja hade supet lite o köpt en mager stud
o påger lidde skjet så sakta förväg
men uti tysja kmed, der vänta de på mig!

På här sin sia gäud sto stud o påg o de
o studen va rent galen o påger inte go
den ene ville samur på, den andre hämmad
å studen sto o bäla å påger sto i svat

Män mä min snärt i näver ge ja te gärd^{här}
å sa: påg, skopp du studen: te studen sa ja min
å krad te o läka - å ätte jo i sa:
nu ha du ja den frihet men de ha ässe jo

Å jösses hva ja kladdi fram baggen nu min snärt

för fri såj de' förste han det va nu inte vardt
 när han ble ve o bälta ^{grif} ~~svens~~ för han va nyd
 o iijade se inte på han ^{fatt} ~~va~~ ^{mack} ~~me~~ ^{fish}

min alle själle skadde för mor baggin
 sen dess o smärtes min för svensken
 o en han padd smärtes hand
 o id me smärt i tide de alri hade känd

Militärvisa

Jag gick mig ut en afton till att
 supa, med en kamrat vi gingo
 båda två, till Ekensbergs med våra
 torra stupar, för att af hans brännvin
 något luktad på, det kunde ju ej
 heller skadligt vara, blott vi mot
 herrnret sen styrt kosar bara.

Från Ekensbergs mot norr vi sedan gingo
 på Nilssons krog der slago vi oss med
 vi brännvin och gaffelbitar fingo, men lik-
 väl önskade vi oss ändå mer, jag tänkte då uti

min dumma vana, jag kan bli full det är förbannat
 illa.

Från Nilssons krog vi gingo om tittoraka, till E-
 kensbergs vi gingo och igen, vi begärde Brännvin
 och en grof brödkaka, och all och pepparat
 syltfläsk fick vi till, vi druck och Brännvin drack
 ur fylla glaset, det lifvade min håg de der
 kalam.

Der träffade jag Trene glada vänner, Landt-
 brukare de voro klada till, vi o drucko Crostka
 Elefro goda vänner, de kunde suppa jag och Lika
 på, de suppar tog ur både glas och död, på bordet
 flöt af endast spirituosa.

Jag måste väl gå hem min arna sätan,
 det led mot kornen, det kom jag ihåg, men
 hur olyckligt länge noppa gatan, så der full
 Hustrigs väl bekanta krog, jag det ej kunde red-
 ligt föbi vandra, jag stund dit jag liksom alla
 andra.

Men kroppen hade rent föloradt styrkan, och
 benen voro utan must och meq, men när jag
 kom på vägen emot kyrkan, der lyckligtvis
 jag träffade Vesterberg, jag pansar Elef när som

hans röst jag hörde, han rrig till-
baka till kasernens förde.

Mer omöjligt var för mig att hem-
ma blifva, jag kom på gatan åter
ut igen, och ser mot kvarti jag
börja drifva och gud vet var jag ötyrde
hosan ser, mer säkert var att
jag i fulla ruset, kom in i kori-
dörren till stadsburet.

Der slog jag källarmästaren öfver ända
herr Berling sjelf en egen hög person
och strax af folkets hus anlända
två drängar och en qvintlig amma-
de kände mig igen på andra dagen
jag anriäld blef och fördes till
parader.

De kunde mig för slagsmål ej fälla
för första gång jag i förhöret var dock näst
vittne genomskjinställa och utslag föll uti
min fälda dom det blef ariskt i tio
mörka dagar ett lindrigt straf för
krigets stränga lagar.

Nu sitter jag inom den mörka sällan får
ej om dagen skada himlen blå får ej se
shernar hundra uti gvällen får ej som
andra ingra krogen gå men I slut
blir tvängen fri skall jag väl blifva
då skall jag nog mitt dystra sinne lifva

Tarväl med eder krögare så länge vi
träffas väl en gång på nyft igen då
jag bland eder kunder fram mig tränger
till disken för att få en lifen klar.

Christianstad den 16. 9. 88. M. Ringqvist

Krigarvisa.

Ja skånska husarerna i krigargestalt,
deras hjertan de klappa men blodet
är så varmt, det var den 4 mars vi
syckte in der darr, på heder vi sjun-
ga Trallala.

Sablarna de glimra under himme-
len der blå, och de nye karbiner de
blänka likaså, ja hurra för de govar

som ryppå heder gå exercisen de
snart lära får.

Ja gossar väl betänken den ed ni som
nit har, men tänk aldrig på den fa-
ra som står för en o var, i fjor så
svor vi fara i år kanhända vi kom-
menderas uti ett blodigt krig.

Tänk på Carl den Tofte som Nordens
hjelte var, då han hörde danske kulo-
ra då sade han så här det skall hä-
darr efter bli minn dagliga musik,
jag skall strida till fienden angrat sig

Han var väl inte mer än på sitt
adertonde år, då han kommenderade
Svenskarna på Libanon de låg, ~~för fara~~
der alla tusen Svenskar slog attituser
man, det var rycke kejsar Peder till
stor härr.

Tänk på Gustaf Adolf som i sin
ära stod, och den psalmen 378 som han
föint sjelf gjort, förfäras ej du lilla

hop fast fienden är stor, vi skall strida
för lag och religion.

Ja dessa herrar konungar som vi om
sjungit har, de har varit tappre krigare
till landets försvar, men nu har det upp-
vuxit ett lejon uti Nord, som kan
skaka en kejsars tron!

Christianstad den 23. 9. 88. M. Ruggqvist

Midsummars-visa!

En midsummars afton i lunden jag
gick, en flicka så vacker jag der skåda
fick, att aldrig i verlden jag nåsinn sett
har, vackrare flicka än denna hon var.

Som purpur så röd var väl hennes kind
hon blickade upp mot den kallaste
vind, hennes ögon de lyst som stjärnor
så klart, och snöhvita händer som
silke hon har.

Kom sitt vid min sida du engel så
mild, ack om jag kunde säga att du vore
min, för dig vill jag lifva för dig vill

jag dö, för evigt jag älskar min ut-
valda mö.

Gossar kan sode koss gif mig en
kys, små foglar i tunder de lärde oss
inys, de lekte de smekte de lärde oss ju
hvad vi skola göra hvad säger du nu.

Flickan kan sode en kys jag dig ger
det kan jag ej neka när du der om ber
mer om du begär något mera af mig
så stannar jag intet längre hos dig.

Flickan kan sode det vore en tröst
om jag fingo luta mitt hufvud mot ditt
bröst, ett klappande hjerta jag af dig be-
gär, ty då kan jag firra att du har mig
kär!

Nu slutar jag visan med darrande
röst, ty jag finner inget stycka i mitt
bröst, men flickan den sköna den
glömnar jag ej, tro aldrig i världen
att jag glömnar dig!

Christianstad den 23. 9. 88. N. Ringqvist

Genom lifvel.

1) Hvarför, när du går på gatan
någon grå och mulen dag
Vill en mäktig längtan höja
Öfver skyn ditt inre jag?

2) Hvarför vill i tunga stunder
Du förnimma någon röst
Som i lifva tankar skänker
Att ditt sorgsna hjerta tröst?

3) Hvarför vill i ^{nödens timma} tunga stunder
Likväl på en gud du tro
Fast din stolta tjerna svaras
Öfvan skyn ej gudar bo!

4) Ach, hur starkt du tror dig bunden
Vid den jord, du trampar på
Vot din själ på tusen vägar
Dock du hitta hem ändå!

5) Ach, då allt i världen brister

Prister, som du trodde var,
 På för såraat hjerta ämm
 Både guds och himmel gvar! Daniel Handström

I blomstrande tärnor, som tusan vårt öga
 Och huldrikt följfven hvart hjerta i Word!
 Hvad stjernor äro på fästet, det höga.
 Ser ären i flickor, härnere på jord,
 På mörkt och på kusligt det vort att lefva
 Om kvar och en icke fick sin Öra,
 Som värunde och klappade, kysste och log
 Och ut i de leende parker oss drog.

Om sådan flicka, badi rik och fager, I första
 Hugget ej gifver sig. Ej såsom fordom man
 Hugmön tager Med våld, som fänge uti ett
 Krig. Nej, nu man kunnat och sirligt vran-
 sar Och binder Choris med blomsterkransar
 Vid Hjertans Gard.

Han mände badi kunga och slafva och
 Sträfa med flit, På var och förblef det för
 attid slut med - kredit. För rop och för böner

var skräddaren döfver Och skomakaren
 bad honom draga åt skrädder, Och fattig
 vet prunk Han gick och slog dank
 Med gemål!

Och modisten hon nekade att krita hans
 Ju för en kjol En fattig ljustnantiska kan
 Mita den hon hade i kjol. Min själ en
 Sån offceriska gör några kalaser,
 Ej heur hon är med på förnämna pa-
 schaser, tacka Guds att hon får En rag-kaffetär
 Af gemål!

Nej, icke än! Ack nej! Min hjerta glim-
 mer ej. Hur skön han var i lifvets ungdoms-
 vår! Med Med friska läppar, fuktig blick
 i ögon blå, Hur lyft och ack! Hur ömt, han
 Kunde kyssas då Min älsklång, nu på bår!

Trö rosor på hans bröst, ty liljor, snö och hvit
 Han aldrig, älskat, endaast rosor, rosor blott! Vät
 denna Citra sorg få vara utan Tröt! Vät denna
 Bleka tyotnad aldrig röst! Så är det godt!

En sådan flicka, båd' rik och fager, I första
hugget ej gifver sig. Ej såsom firdom man ung-
min tager elked värd, som fänge uti ett krig. Nej mi
man kutterar och sirligt svansar. Och binder Choris
med blomsterkransar Vid hjertens barn.

Flickans röst och strängarnes sig kallar. Hvor-
för sitta så enslig du? Gifft mitt hjerta vid ditt
loje svavar; År du sorgsen jag tröstlös är. Perlen
nyss jag knöt Om Carmens unga vär, Rikt med
doft begöt Och kransade mitt hår. Gode Fredrik!
Ack, blott för dig Har Thilda krönt, har Thilda smykt sig. Gack
o Thilda! grynnt din blick mig trämmar, Vid din
åsyn jag lär ej tve. Ej sin plats mitt hjerta längre
känner. Skakar kedjan och brista vin. Dock du ge
din hand jag står ej längre mot. I förtroings-
band. Du lyfta fot och fot. Skina flicka! du aut
förmår Alla skaparmakt du öfver älskan rår.

Kom! Andas moder skall från trinitasalen Se med
kärlek på barnen ned! Gufstigt sväfra öfver vassdalen
Tufvostimmer och mjadvattosfida. Lilla bäcken går
Om mångglänsa gång Häftigt viken slår

På harpan högtidsång. Skattens komung skall
bli vår prest Och elfvör dansa på vår Grötlings-
fest. Säg ni hennes mörka lockar, Hennes
röns milda glans? Kring dess mun i yra
Flochar skubbriner spår en krans Och en fot likom
en elfva. Säg ni? Dömen sedan hjälpa.

Wärsång.

Väien är kommen på sina kransar Augarna
bindo, himlen är blå Pilträden bära gudgula
kransar Tufvorna vagga lissalper små Bäckar-
ne brusa. Vindarne sulsa Bölgorna glittra, Fågla-
na qvitta Tyspran i lunden nigande står Högt
upp i luften larkorna sjunga, och är det vär.
Hemma! hemma!

I Prällstunder!

1) Här i människogrävens slunder Sköttes
han och hon, hur skönt! Paradiset, älskogslundar,
Lag mot dem, aut var så grönt. Hand i hand
de gå och larfar, Bygga bo och äta sparfrad

2) Kära var de, suckar höras, Jemte, "Åk och O"

och "Ve". Kyssar vexas, beg kan röras ett så myg-
ken kärlek se. Här på denna fästningsbrygga
trödde de sig vara trygga.

3) Men den sköna pappas vaknar Ropar tär-
nan högt vid namn. Ingen svaras, nu kan
saknas Kreun i Skrifthuset. Pappa sig på
nåsan rifen Och på strötag sig begifva.

4) Satan men Amor spelar Nu de älskande
ett spratt. Embrus öga, hur det skelas I den
i den ljusa natt! Hör dem ^{sucka} smeka nu dem
smeka Och med gubbens förbuda leka.

5) Sucka ni, men vet nu Skida Ropar han
med röst som varg Ewigt, ja, för ewigt skida
han i, ty jag är all. Jag är vrid i klag och minne
Samt på en vis kom en finne!

Den man är en däre, som söker med våld sin
list, att styra en myckfull och obändig grinna. Ty
vinn hon, så vinn hon: en staf blir han, anta förvisst!
Om inte hon vinn - skan han finna aldrig finna!

En eftermiddag, klockan fyra. Jag må-
ste ut från redden styra; Vid pendelen jag
såg knäpt land. Och dock stod flickan
gras på strand Och viftade, med brustet
hjerter. Och blicken skymde af kärlekssmärta.

O, barn, far ej från mig, o mig, stanna, blif
gras! O, barn; far ej från mig, du är aut hvad
jag har: stek; Tänk på din mor, på det
stormiga haf! Du lägges din moder af sorg
i sin graf. Kom min Gifva mö Oför våg-
rik sjö! Vinden gäster vår flamma i
din späl Men du är i solken, storm var min.
Skan dock aldrig stöckra ut och dö:
Kom min Gifva mö Oför vågrik sjö!

Tantari-Bilder

1) Hör, hur vinden susar, Ewigt, natt och dag.
Hvi hur vattnet brusar, skat tycks ha sin lag.
2) Men mitt upprödda sinne, skriker ej naturen.
Jag tycker att en finne står lika lågt som djuren.
3) Skuden ryter, skriker, brummar sin dess han varit
mår. Och som han inte ofta kommer, vänta fi till sist hans skår.

92

Om du gernaot säger mig Hvar jag kan träffa dig.
 Kan du i gengäld hafva Huru hvad jag vill ej lösa.
 5) Tyt det kommer den Hvitken vi skola taga
 Huru af den man tror väl på en saga.

P.O.S.

Den elboral!
 1) Du stackars yngling, som tränar Huru ifrån fader,
 system och min. Huru, vänner och allt du hatar,
 Huru moder kan brista innan du tror.

2) Du kommer ut, arfaren och ung, för dig
 snart genom heder och flit Huru bekämpa
 en vild på tung, Huru för, kan väntas, kom ej till!

3) Huru hvad? Vänar, du hatar afven dessa rop.
 Liksom dina faders söner Du vill, du skola följa
 med den stora hop som man kallar, förlorade söner.

P.O.S.

KysSEN.

1) Jag kysser dig och ledsnar ej, Och skola jag när-
 sin ledsna nej! Nu, goda flicka, svara mig, Huru
 sämmer kyssen skänker dig!

2) Du älskar den så väl som jag. Nu säg, hvad utgör
 dess behag? Jag frågar nu, Jag frågar kyss Och får till
 svar Blott kyss på kyss.

3) Om i min läpp du honom gömt, Du kysste den
 ej mera ömt; Om guld lort stänkt derpå, Du
 kysste lika ömt ändå.

4) Se till, hvad förbär du väl, Om någon frågar
 efter skäl. Om någon oblygt kommer du Och frågar.
 Huru för kysses, då?

5) Och folket dömmar stängt, min vän, Huru
 skola det säga då om den, Som annat ej än
 kyssa gör Och själv ej en gång vet hvarför?

6) Först min det jag ej kunnat på, Huru godt i kyssen
 finnes må. Huru jag vill då, om jag en stund
 skola stängas från den purpurmund.

Den väntade

1) I sitt hushåll är min mor, Vid sin sön min
 syster är, Och min bror far ut på jakt; Sjelf med
 handen under kind Sitter jag och drömmar här.

O, min älskling, var är du, Icke spord och icke
 känd, Saknad blott och väntad blott?

En ung flickas minnesbok.

1) Kär på fästet bytte vårens sol. Oför fästen dagg
 och fjärlar blänkter, Och på ängen stod en ung vilt.

2) V
 Jo, hon tänkte: O, hur lust att här Leva, Gusa, hoppas, le och njuta! Du, som mig i Gusa och färger klär,
 Låt min blomning aldrig, aldrig sluta!
 3) På hon bad. Var det en följäng bön? Var det fröjd,
 hon sökte, eller smärta? Bad hon om att vara ung och
 skön till sin kind blott eller till sitt hjerta?
 4) Bed som blomman, blomma du Jemvål: 'Lif och
 Gussning älskar lifets ängel. Bed som hon, men
 för din blomstersjäl, Ty förgänglig är din blom-
 sterstängel!

Kärlekens fantasi.

Der vassen vid sjön den krummar sig i bukt
 dykt i dalen ligger der en hyddad skön
 solen skined vänligt till den hyddad nor
 der är fröjd och der är könslighet.

Der vid fönstret på en ung Anna, hon var på
 ung och frisk och dertill alltid porsentid
 på smoken hon talte om den unga roske ^{ungan}
 som mot Annas hyddad ilat hvar.

Uti skogen der hördes jägarens pörr
 som ljuder gån omkringsli skog och vägg
 klappa ömt och kärligt, pigans porsentid
 blyg af kärlek skyddar hon derin

Och när båten i den tysta aftonstund
 på vågen gångr då trycket munn till munn
 munnen spfz lar sig till sjöns dunkelblå,
 och de tvänne älskande lyssna på

Båten gångr sig så tätt mot hemmet kust
 Anna åter hvilor vid jägarens bröst
 verlden står i jägning men de se det ej
 de gå endast deras lyckas väg

Tiden gick sin gång och det blev åter för
 Anna åter leende i dörren står
 en litet vackert barn hon uppför armen bar
 Och jägaren varden lillas far.

Y. H. C.

Djurvaktarens dotter!

I skimrande bryddragt så vitt som en snö,
satt Djurvaktarens dotter en blomstrande mö,
hon tvingas att gifva en främling sin hand
i morgon går färden mot främmande land.

Ja gästerna samlas men tiden är ej,
för Selma att träffa sin kungliga vän,
och sorgsen hon går till lejonets bur,
att taga farväl med sitt älskande djur.

Hon sätter sig ner der hon för varit van
hon lindar sin arm kring dess gyllene man,
och skogarnes konung sitt vildhet förglömt
och flickan hon puckar och viskar så ömt.

Vi måste nu sticljas min bryddragt du ser
haf tack för ditt sällskap vi häffas ej mer
jag tvingas att gifva en främling min hand
i morgon går färden mot främmande land.

Och barndomens dagar jag minnes väl nu
när som jag var liten och liten var du

de flytt och ej mera vid lekstugans fot
du får hemmes smekningar taga emot.
Du blickar på ömt du mig säkert förstår
var ligr kära du jag borttorkar en tår
men hör hur min bryddom har ropat igen
farväl nu för alltid min trognaste vän.

En kyss till sitt afsked hon älsklingen ger
men lejonet i galleret nu främlingen ser
med en var dess saktmod och mildhet
förbi, det reser sig häftigt i vildt raseri.

Den väldige pransen i svängningar går,
men Selma står dödsblek men fattning hon
tar, att hata och bedja ett påfängt bestut
vid dören står djuret hon slipper ej ut.

Nej hit med en bössa den främlingen skrek
ett skott skall fullända dess blodiga lek
och dödsösynad råder geväret han får
han laddar men djuret dess mening förstår.

Förtvivlad det rasar i fängslande bur

vill flickan försvara men vet icke hur
ett ryttande skallar barnhertige gud
i stycken ref lejonet främlingens brud

Men när som det ljutit den älskandes blod
det lägger sig stilla ned med laget mod
med liknande bleknad och väntar på först
den kula som träffat den mördandes bröst

Christiansstad den 29. 9. 88. M. Ringqvist

En klagan

Hvad gör det oss glädjen förrinner
Om smärtan mig eldortet ger
Hvad gör det oss hjertat förbinner
Blott alltid jag skalnas och ler.

Hvad gör det oss är jag får gräva
Min kärlek fast eldig och oss
Hvad gör det oss är jag får gräva
En graf för min skönaste dröm.

Hvad gör det oss själen försmäktar

Af längtan till klarare ljus
Hvad gör det oss ödet mig gäckar
Och försar min lycka till slut!

Hvad gör det oss lärare stiga
I ögat! och verlden är blind
Blott läpparne veta att tiga
Och tårar ej fuktar min kind!

Hvad gör det oss hjertat vill brista
Af smärtan af vännens farväl
Hvad kärast du har skall du mista
Var modig min blodande själ!

Var modig mitt klappande hjerta
Glöm sorgen att verlden ej ser
Om endast skynt af din smärta
Blott alltid jag skalnas och ler!

Nej! hurde vill jag framula
Till grafven på tårerödd stig
Der finner jag svalka och hvila
Och kanske en vän äfven der!

Hvad gör det oss okänt jag gömmer
 Och ingen mig mins med en tår
 I grafven der sorgerna glömmes
 Och lösning på gatan jag får! MR. Ringqvist

Derför super jag

1) Till Regimentet kom jag in och stod en djupa ed
 Att troget tjena Kongen min och jag har gjort så min,
 Men ändå först när jag kom in att gick efter befall.
 Men nu det börjar gå till mitt och därför super jag.

2) Konstapel jag nu också varit som degraderad är
 För brännvinet jag ju inte sparat det kan ni nog väl se
 Ty alltid vill jag vara först uti ett lifadt lag
 För att släcka då min törst och därför super jag.

3) Jag super kanste mig ingen en gång ändå till mitt,
 Men kan man taga då min själ när kroppen kastas ut
 Så när jag kanste ingen kista har och därför super jag.

4) Så slipper jag som andra bli i bråden spikad in
 Jag ligga i de varmen som de uti mite tunna Minn.

Men bra är det när jag en gång står upp på domedag
 Ty lös och ledig är min kropp och därför super jag.

5) När då de andre kulta upp i sin brudskäddes skud
 Då tar jag mig ett hastigt hopp fram till Euseus Gud
 Utin som jag fönt säkert vet kistan min bestalag.
 Ty tvingas bli jag gift och därför super jag.

6) Så skall jag laga, att jag bli först sedare
 Så skall jag till min stora kista bli brännvinsbrännare
 Ett namn får, att supas med sig fullkommande dag
 Det roligt skall bli med bekta och därför super jag.

Utsvarare!

Bryt dina bojar och slit dina band
 Får till Amerika frihetens land
 Bort ifrån armad, och fordour och flåda
 Bort till den nya den gusnande värld

Så går ett bud, med mäktigt ljud
 Nu genom Sveriges dalar
 Så kring hvart håll, på hed och håll
 Ett klangfullt echo talar

Och Torparn syss vid ploger stanna
Fast herrgårdsklockan är ej slår
Bruksmedern torkar svettig pannan
Och ut på hyttebacken går!

Ur väfoteln pigan plötsligt hastar
Till fadrens hus strax utom byn
Och från en klint vallyrojken hastar
Sin blick mot skyn vid vesterns byn

Skolmästaren går från lärosalen
Förn barnen rablat levan opp
Och helsopull en fläkt från svalen
Tycks slå emot den urga trupp

Till blekta kinder blodet strömmar
Amerika det klingar så
Oj palmer vinka tomma drömmar
Man vet sig stå på sina två

Och ut ur grefliga gemaker
Laksen ilar oförtärligt
Hon på kamraters hallar vakar

Och urg rchryt som snällt beskänkt;
Vid sin kaser ryss hördes tralla
Går ryckter bort med ögat ljus
Liksom elektriskt alla alla
Den friska pust absmägligt ljus!

Trunc nu i bondens stuga elden redan
sluts på händern allt af gods och bohag
packat som kan tagas med på färden

"
Stug och åker ärde näring gingo bort när
klubben slog Och med byddan och det
andra följde och den gamla plog

Snög en tar sig utför kinden ströks den
bort med vadmalsärmen Nya tankar
lifva modet gifva bröd åt barnasärmen

Man och grinnra ingens ryggar mänger
dag de sett mer hård Och i mangel
qväll den rummer synes likt en griftigård

De komma från berg de komma från dal

De komma från gårdar och byar
De samlas i flock till hundradetal
De draga sin kos liksom skyar!

Det susar i häck det susar i lund
Det susar i skogarne vida
Farväl sjunger fjöfarväl sjunger land
Farväl sjunger elfven den strida

Och intet kan dämpa utvandrarnas ^{ström}
Och intet kan skrämma på flykt deras ^{drän}
Hvem än den må klandra de akta g på
De vandra de vandra ändå ändå

Snart på hafets fria vida vågor
Väldig ärgare den för
Här mot vester der bland gyllne lågor
Aftonsolen sina rosor strör

Men bakom den sammanslutes jorden
Stranden höjs i dunkelblått
Mer och mer försvinner fosterjorden
Nu är den en fjerran strimma blott

O hvad minnen ligger der förtöjda
Tyrpsint suckar fram sig stjal
Tygt nu blottas allas hjesser (bjud) ^{bjud}
Som vid helgdagsringning till farväl!

Snart dock åter klarna antetsdrager
Mäktigt stämma vind och våg
Med de underbara hayrostager
Till förhoppning åter allas häg!

Gelltofta den 6. 11. 88. M. Ringqvist

Kall, frusna snöflock, fall
Och bädda grafven kall,
Att jag må blifva gömd,
Så gömd som jag är glömd!

Och hor, som var mitt allt,
Skall gå deröfver kallt,
Med ålskarn arm i arm
Så örr, så kärleksvarmt!

M. Ringqvist

Dalkullan!

Jag for till Stockholm på en kärre,
 jag liksom andra mjölkbud for,
 men folket ropade skrek och hurra,
 se kullar ifrån Dahlarna::!

Der blef ett väsen omkring min kärre,
 så att flaskor och bytter föll omkring,
 men folket ropade skrek och hurra,
 se kullar ifrån Dahlarna::!

Der stod en man med stälfast bricha
 stort ~~denne~~ man betydde han,
 hvad håller du för väsen flicka,
 kom och besanna mig för sanna::!

Kom och följ mig till polisen,
 o! Herre gud hvad har jag gjort,
 här står ju alla till bevisen,
 och då är saken snart afgjord::!

Varför tycker ni ej om kullar,
 varför vill ni taga henne bort,

det är ej värdt att mig begära,
 jag har min vän i Dahlarna::!

Der är en man som mig kan skydda
 denne man mig skydda kan,
 han följer mig hem till min hydda,
 genom detta svåra land::!

Jag har en vän den är mig trogen,
 och han förtjennar ingen korg,
 bättre är en man vid plogen
 än tio herrar på ett torg::!
 Gilletofta den 22. 12. 88. Å. Ringqvist

Med upprört sinn allt om en
 ungdomssvän

Jag fattar pennan uti all höf-
 het för att teckna några vers
 om den!

Den drängens namn var Johan
 Petersson Från Rysby socken i
 skattugården der hans föräldrar

de lifver äro!

September månad uppfå en vacker dag, Tog han sin resa på tåg till Malmö hvilket gick med nöje och behag!

Till staden Malmö dit han nu reser här, Der gick han in uti svigheten jag önskar honom en förvarad själ!

En afton gick han ut på en promenad, Ja i förlustar i mörka nätter, ja i kanalen bäddade han sin graf!

Han gjorde fall på ättas almars djup, Arbetar liffängt med egna krafter men hans tankar vet alena Gud!

Han sänder väl en trogen bön till Gud, Förlåt o fader min ungdoms-yras för Christi skull, jag nu sommar af!

Samma natt upptogs hans dunkla lik, Ja här han ynglingar se och

lära, att föra barnen på en jernbanstig!

Väl detta bud till hans föräldrar kom, Då blef en smärta i modrens hjerta som aldrig här i verlden vänder om!

Hans fader var en kare med godt förstånd, Han stälde hämmaren till Gud i höjdess som gör vår lifnad olika lång!

Gästlofta den 27. 1. 89. M Ringqvist

Stina och Pehr.

Bra är väl rika Pehr Larssons Lira Och klokkars para Mari Lisce Men ända bättre min lilla Stina Hon är och blir ända munnen röt!

Hon är så grann och kan vackert niga Hon är så glad som en vinter-ny Hon är den paraste lilla pigan Som nämnas tjemat i Kalviken by!

Hon är så blank som en kind på
bete Och rodnar som en nejlikflik
Och håret ljusgult som maget hvete
Och ögon blåa som hafvets vika!

Jag är så glad för min lilla Stina
Hon är så söt som ett sockergryn
Och bättre än båd Peter Larssons Lina
Och alla flickorna här i byn!

Så fort jag får mig en egen täppa
Far jag med henne till Prostefar
Hon är så sant som jag ej kan skräppa
Den bästa tärna som jorden bar!

Ja jag är lycklig med min lilla Stina,
Så vitt och sant som jag heter far
Jag ville dömnas till evig pinna
Om jag ej henne bar evigt kär!

Ja för ska solen stuta skina
Och aceting frysa till snö och is
Ännu jag skall svika min lilla Stina

Min äldrasötaste sockergryn!

Ja snart på jorden jag är må komma
Ej finns din like sötunge min
Min hjertevän och min ungdomsblomma
Min äldrasötaste sockerskin!
Gittöfta i Mars 89. W. Ringqvist

Uppå dig har jag tänkt med en
upprigtigt sinn, Och ett hjerta af
tändrande mod, Men jag såg på
dina ögon och jag hörde af din mun
Du är falsk och otrogen emot mig

Rosenfärgad på kind med din pur-
purroda mun, Och ett hjerta af falsk-
het du bär, Men din kärlek vid
jag tikna vid en ströfvande vord,
För du vet ju ej hvem du har kär!

Liksom dufoar i lunden så gläder
jag var Mär som kärleken mellan

oss stöd, Men min flicka jag dig lik-
nar vid en fallande blad, Och i
ådrorna stelnar mitt blod!

Mins du ej första gången vi talades
vid, Hvilka trofasta löften du mig
gaf, Men en gång skall han komma
han som ser och vet allt Han skall
granska i skalkarnes bok!

Träffas vi då ej mer gå till grafven
och se När mitt stoft uti mulden
sägges ner, När du kommer till min
graf falla tårarne af, Du skall
aldrig gå gläder derifrån!

Om upprigtig gosse i världen jag var
Fastän jag ej fick fästas vid dig,
Men jag hoppas väl ändå att få en
vän som är här, Fast jag nu är
förskuren af dig!

Nu slutar jag min visa och bjuder dig

Larväl, Som en vän vill jag skiljas
från dig, Jag i sorgens och i oro måste
öfvergifven gå, För jag inte fick blifva
din vän!

Gullöfta den 15. 9. 89. M Ringqvist

Karlsbaderkurser!

Koror gå och glaser klinga, men
jag fattige poet, Måste huk och
strupe tvinga, Ty jag hålla skall diet,
och det skick o skäl o fader för mig
koka i Karlsbader!

För må dricka upp varmt vatten, Som
ej är med rom försatt, Redare vill jag
suga påtten, På en sugga dag och natt,
Hvitbrand finke fyra grader, och ju nek-
tar mot Karlsbader!

Förstig är jag rent förbannat, Just en
skön midnattsmårgvä, Men i fjol var det
helt annat, då var undertecknad sån,
Då jag tömde glas i rader, Och jag sket
uti Karlsbader!

Då jag sof ej ersam vakern, Mig ett
liten under höll, Och hon låg der spritt
naken, Och ju reser vist hon höll, Hvilt-
ka rediga brevader, Då fiöt annat än
Karlsbader!

Jag är dömd att grött förtära, Välja vittning
med spenat, Lefva kyskt uti all ära, Ta
motion på barnamat, Lilla hem uti
kalkskarder, Sprutar karolinsk Karlsbader!

Vin och sömn och mat och fitta, Kistligt
jag försaka skall, Ej på röfven kan jag sit-
ta, Ty då dör jag knall i fall, Sjeldrig får
jag dra mitt spader, Djfvelen stöke allt
Karlsbader!

Herre jag är så beskaffad, att jag är en
käter hund. Hvarför blef så hårdt jag sträf-
fad Utan ringaste misshand, Vill du följ-
ka mig o fader Vålj då annat än Karlsbader.

Geitöfta Söndagen den tjugioande September
Åttontusendåttionio W Ringqvist

Svältkursen!

Fananfäktade detta här, Hungen uti skrofet
carmar, Och som ormar slingrar der, Runda
omkring de tornsna tarmar, Hur det skandas
hur det pipar Upp och ned och upp igen
Ta mig fan om jag begriper, Hur jag kan
sefva, är!

Kokött ätta lod om dagen, Gammalt sjelf-
dödt segt och halstrat Ger man mig att
proppa magen, Jemte så som satan alstrat
Söta doktor var då Cristlig kan jag inte få
en sup Lilla supen är omistlig, Lägg mig
förvi grafvens djup!

Och min hals der är så torr, Som den
tomaste prostilla, Och min stachars lille mor
Hänger slak och luktar illa, Hvad den svär-
ra foderbristen, Matar ut min arma själ
Sjeldrig har en fattig kristen, mera spräkt
sig för sitt vät!

O, så var det icke lordom, under rommel-
dagars rus, Då var jag en hingst i hordom,
och en riktig träl bland krus, Kuber tro-
gen som kompassen Stod mot varje mus

i Nord, spårig och den trogne bassen
 Ej en gång då jag var smord! ~
 Men nu skall jag stadig bli annars dö
 jag doktorn säger, Fader vår o ståt mig
 bi, Ringa kraft jag ensam äger, Från den
 satans qvinnobygden kommer all min
 syndaverk, O! vi öfvergif jag dygden, O,
 hvi lyfte jag en säck! ~
 Men att öfvergifva musen som dock är
 min lödslotrakt, Och att aldrig mer se kuu-
 ren, Det står icke i min magt, Helden
 går jag ner i högen, Hjelp mig den som
 hjälpa vill, Mycket from och oförnögen
 står att jag att sefa till! ~

Hvad är en kyss?

Så blef engång en student tillfrågad
 hvarpå han svarade.

Det är höflig anhängan af en i öfra
 våningen: om plats i nedra hotellet
 för en ståndsperson

Misskänd af världen föraktad och ringa Har jag här
 på färdens i lifvet nu inga Som känna min smärta
 Som dela mitt hjerta Ty jag är förskjuten.

Skand af vänner som stulit min lycka
 jag dubbelt nu känner Hur smärtorna trycka
 som dagar jag suckar jag klagat Ty jag är förskjuten

O! hennes kärlek jag aldrig kan glömma De löna
 med smälek De känslorna ömarna kvalfulla minne
 De plåga mitt sinne Ty jag är förskjuten

Brödet jag äger en bröst och i striden Som
 Som vidt öfverväger Att annat i tiden Men skorpning
 smärtat Men Gud ser till hjertat jag är ej förskjuten

Gulltofta den 15 Januari 1890 Louis Lönnson

Gulefröjd!

Det är så fridfullt öfverallt,
 hvarthän man ämnar gå,
 Från himlen hvarf nedsträlar
 mildt, de klara stjernor små,

Och jorden står så högtidsklädd
 i sin hvita dräkt,
 Och stormens anda bunden är,

man känner knappst en fläkt.

Och hvarje ansigte man ser,
är gult och gladt också,
O hvarje blick är strålande,
som stjernans i det blå.

Säg hvad skall det betyda så,
hvad bärar denna frid,
Ack jo det stundar nu till ful,
den stora glädjens tid.

Det är så gladt i julens tid,
jag minns min barndom än,
Hur kär mig julen var och hur
jag längtade till den.

Visst var det fattigt många gånger
uti min faders gård,
Men det var riket på glädje dock
hvarenda julegård.

Det är så gladt i julens tid,

väl är min barndom slut,
Och väl är ungdomringen spridd,
i vida världen ut.

Och sköfladt är mitt barndomshem
och friden borta är,
Men julen älskar jag ändå,
den är så minneshär.

Så var välkommen julegus,
välkommen julegård,
Sprid julegus och julefrid,
omkring i våra gård.

Gör hvarje hjerta varmt o godt,
in till den stora fäst,
Och låt förröjelser och frid,
Så bli en adeln gäst.

Gästlofta i Februari 1890. H. Ringqvist

Krigare sång.

Jag är en ung och rask soldat, h. h. h.
 som först och sist i striden går, h. h. h.
 för kung och fosterland jag svär,
 att föra deras vapen här,
 hurra kamrat en rask soldat, h. h. h.

Soldat jag är och vara må, h. h. h.
 jag håller mig så god som tvän, h. h. h.
 och krigarhjerta i mig är,
 det visar väl minn karakter,
 hurra kamrat en rask soldat h. h. h.

När jag i striden mörande går, h. h. h.
 då skall man muntras med en tär,
 haf mod minn gosse stå och strid,
 för Sveriges ära land och frid,
 hurra kamrat en rask soldat, h. h. h.

Adjö min fader och min mor, h. h. h.
 min pligt den är för landet stor, h.
 mång ryssar, tyskar, turkar, tron
 att själva fan i svensken bor.

hurra kamrat en rask soldat

När striden ändligt är förbi, h.
 då vänder vi mot våra hem, h.
 då står vår flicka i vårt land,
 och räcker oss sin trogna hand,
 hurra kamrat en rask soldat, h.

När bonden fyra styfver har, h. h.
 då tycker han att han är bar, h.
 men bondens pengar går med hast
 men krigsmanskassan den står fast
 hurra kamrat en rask soldat, h. h. h.

Men när han ser soldat på krog
 då mistar han sin stolta mod, h.
 han beder krogare hjälp mig ut,
 ty annars tar mitt lif väl slut,
 hurra kamrat en rask soldat, h. h. h.

Ja Sverigens sed har alltid vatt, h. h.
 att strida intill sista man, h. h. h.
 men bonden duger intill tinn.

att följa med om än han vill,
hurra kamrat en rask soldat, h. h. h.

Sen kryper han uti en vrå, h. h. h.
han har ej godt att vänta på, h. h. h.
för sådant spe han ofta gjort,
af hvarje ärlig svensk soldat
hurra kamrat en rask soldat, h. h. h.

Med banden man ej tala vill, h. h. h.
vi hos vår flicka sitter stilla h. h. h.
och tala om hvad nytt som hänt
i främsmande land på krigets fält
hurra kamrat en rask soldat, h. h. h.

Välkommen ifrån stridens fält, h. h.
jag skyddar mig i flickans famn,
hon säger smickrande så ämt,
har du din forna kärlek glänt,
hurra kamrat en rask soldat, h. h. h.

Gettofta, i December 1890 A. Ringqvist
En snöig juldag kl: 2.30 em. 

Oft sista ordet!
Bindeln fallit ännu blott ett ord,
hvilket är mitt sista här på jord,
Blekna icke se hur jag står fast
starkt jag blifvit sen mitt hjerta brast.

Grymt du lelt med hvad jag ädlast haft,
med min kärlek med min mannakraft,
Du förgiftat har min lefnadsfröjd,
flicka du har segrat är du röjd.

Med den skönhet som dig himlen gaf,
har du ochrat för att få en slaf,
Jag är slafven men har gjort mig fri,
fast mitt lugn för evigt är förbi.

I den hulda kärlekens gestalt,
har du klädt ditt hjerta tomt och kallt,
Ej hvad kärlek är du hvett ännu,
väu är jag, sällare än du.

Endast hvad liffärgligheten bjöd,
har du följt men aldrig känslans glöd

Kvarför utsåg du till offer mig,
mig som lefde, lefde blott för dig.

När din sköna blick som ljufvast log,
var det blott ett irskens som bedrog,
När en suck ifrån din barns sig smög,
den medrodnaden i täflans ljög.

Flicka säg! O hvad skan man väl tro,
hvar, o hvar, skan kärleken väl bo,
När i kärleksblicken blott bor sock,
och kärleksblickar höjas som på lek.

Och på fast jag trodde dig likväl,
älsfjade ur djupet af min själ,
Skänkte dig min första kärlekskast,
och den brann så innerligt så glad.

Kall är solens låga i det blå,
mot den första kärleken ändå,
Englarna på den med afvund se,
du den mottog utan till att ge.

Mottog, liksom man en leksak tar,
att förkorta sysselsösa dar,
Lång var leken men blef sist en strid,
som har kostat all min lefnadsfrid.

Blommorna af mitt väsen själens lif,
har du mördat till ditt tidsfördrif,
Gråt du väl jag känner denna tar,
arna, jag beklagar dig och går.

Kvarje önskan från din barndomsvän,
höjdes blott för dig här ännu en,
Må ej ängrens krossa tyngt din själ,
må jag ensam offer bli förväl.

Geitöfva den 17.1.22. M. Ringqvist

Handöverkinnaren!

O jag minns så väl min barndoms glada dagar
Då försvann min ungdom med munterhet och
Minnen utaf dem med fröjd mig än ^{sång}
behagar, Blott för dig Maria vill jag
minnas dem en gång

Förr så sjäng jag glad som fågeln i gröntunden
 Och jag qualade så mången allskags sång
 Tilltids vid midnattstid jag hos min flicka ^{blundar}
 Medan allt på bergen gick sin vanda gång.

Ofta har jag stått i borgens gyllne salar
 Ofta har jag drömt mig om en bättre tid
 Jag ifrån terrassen skådat berg och dalar
 Till när solen sjänkt ett mång sommaraftan bida

Snart så vill jag nu som handverksman utvända
 Snart så vill jag ta min vandringstap i hand
 Kanske du med mig dina tårar då vill blanda
 Blott för att vi två har knutit venskapsband.

Kanske jag en gång förbi din bydda ilar
 Kanske jag är trött och allaren förgländ
 Vill du under taket unna mig att vila
 Eller skall jag vandra sedan solen är bortgådd

När en gång till sanner mitt öga sig skall sluta
 Och jag lägger ned min nöta vandringstap
 Huru skall med blommor minnet åt mig smycka

Om du ej min vän dem plantat på min graf.

Men jag vill en sång till dig min flicka sända
 Jag vill änka dig att du må lifva väl
 Heltid frisk och glad hvarthän du dig vill vända
 Fastän jag får lida till båd kropp och själ...

Frutöfta den 8 Oktober 1872. A. Ringqvist

På grefvens gods Lars Petter, i Tracer syntes gå,
 De grefveliga svinnen, han vaktade uppå,
 Af hvem Lars Petter föddes, af hvem han var och
 allt, Han visste själv det intet, Blott att han frös
 och svaldt.

Och allt hvad smusket heter, man honom sköta
 bad, Och grefvens herre drängar, han tjänade som
 slaf, I stället fick han ligga, fast hölden small
 i knut, De hästar hadde täcken, men Lars ej
 minsta klut.

Den enda som åt honom en blick af ömkan ger,
 Är grefvens enda dotter, ett barn som himmelskt
 ler, De kräseliga rätter, som henne räcks hvar dag
 Hon gämnar att Lars Petter så sjuk så arm så svag.

Då börjar gossen gråta, och ser så hjertans godt,
 Uppå den unga flickan, och rodnar dervid smott,
 Om dag dit nog kan hända, jag det kan ge igen,
 Då har en röst mig hviskat, en röst från himmelen.

Det var den första gången, jag herrans nattvard fått
 Jag hände mig så lycklig, om jag drömde blott,
 Jag drömde då så mycket, som aldrig kan slå in,
 Jag drömde o - förlåt mig, jag drömde om var min.

Farväl för denna gången, om ser mig icke här,
 Men gif mig lilla blomman, som ni i handen bär,
 Och flickan räcker blomman, med hand så vitt så
 späd, För jag den handen kyssa, ja gerna munnen
 med.

Ack Herre Gud i himlen visst har jag drömt det så
 Må äfven och detsamma, i sin fullbordan gå
 Så talte nu Lars Petter, och som en pil flög bort,
 På grefveliga godset, han syntes icke fort.
 Men åtta år derefter, kom der en vagn så grann
 Tre stottets marmortrappas, i vagnen satt en man
 Han syntes hög och kraftfull, med ädel blick och drag
 Sj godset under klubban det skulle gå i dag.

Han såg en skynt i fönstret, af en förgräten snö
 Då bredde sig en rodnad, uppå hans kind af snö,
 Han trädde in i salen, aktionen börjar gå
 Jag gifver dubbla summan, här ligger pengar slä.

Sen gick han fram till grefven, som helt förkrossad
 satt, Behåll ditt gods min herre, men helia frö-
 ken att, När börjar han att stamma, men helia frö-
 ken att Bland skatterna i världen, han är den bästa
 skatt.

För hennes skull jag samlat, i kalifornien guld,
 Jag samlat millioner, för hennes godhet skull,
 Föraktad och förskjuten, af alla som jag var,
 Gaf han mig tröst alena nu räddar han sin far.

Sen gick han ut i salen, men grefven fattar mer
 Och uti samma salen, der snart ett bröllop stod
 Så vigdes de tillsammans, de barndomsvänner två
 Det kan man tydligt veta, att gud har ställt det så.

Nr	Register	Sido
1	Bort plog och spada ur min	1
2	Det var en vacker sommarväder	4
3	Jag gick mig sedan ut med	5
4	Uti frun är väl tiden svår	8
5	Wid agrens fot af Dalasjön	10
6	Jag står i tusen tankar	13
7	Jag som många andra på hafvet	16
8	Se 1880 det skrifver vi alltjunt	18
9	Jag gick mig ut en deilig aftonstund	22
10	Så lunkom vi så småningom	23
11	Förlåt mig flicka lilla	23
12	Fröken agnes var begäfrad	25
13	Jag mins du eller har du glömt.	28
14	Hvad är väl lifvet mer för mig	29
15	I gäddens serja himme	30
16	Lugn och stilla är naturen	31
17	Bort till den vär som jag har kär	32
18	När aftonsolen sitta sista strålar	33
19	Du klagar men du klagar dumt	34
20	Och erige du som stora hjeltar födde	37
21	I Skåne der bördiga släta provins	38
22	I denna tid då falaka	39

- 23 I skogens sköte vatte jag
 24 Man dansar i Vinterpalatset
 25 Gröna julle halha lätt
 26 Från fjerran land i vester
 27 Soldaten skomakaren
 28 Ren släkt är lampen
 29 Jag kysser dig och ledsnar ej
 30 Der satt på Carl den 11 torq,
 31 Och solen sjörk och qvällen kom,
 32 Det hände sig en afton jag,
 33 En vacker dräng i nejdern,
 34 En skärgårdoflicka ännu jag,
 35 Nu står jag på min resa och,
 36 Drick på skall du få veta min,
 37 Nu har jag varit ute och smakat,
 38 En visa vi vill sjunga
 39 Löner af ett folk som blödt,
 40 Ja va på lunga marknad
 41 Jag gick mig ut en afton
 42 Ja skånska husaren i krigar-
 43 En midsomrars afton i-
 44 Hvarför när du går på gatan-
 45 I blomstrande tärnor-

- 40 46
 43 47
 45 48
 47 49
 49 50
 52 51
 53 52
 54 53
 56 54
 61 55
 63 56
 64 57
 66 58
 67 59
 69 60
 72 61
 75 62
 77 63
 78 64
 81 65
 83 66
 85 67
 86 68

- En sådan flicka båd rik och fager
 Flickans röst och strängarnes dig kallar
 Kom! Guds moder skall från himlasalen
 Wägen är kommen på sina transar
 Här i människogrädens stunder
 En eftermiddag klockan fyra
 Hör hur vinden susar Ewig natt och dag
 Du stackars yngling som trånar
 Jag kysser dig och ledsnar ej
 I sitt hushåll är min mor
 Warm på gästet lyfte värens sol
 Vid vassen der sjön den krummar sig i bukt
 I skimrande bruddräkt så hvit som en snö
 Hvad gör det om glädjen förrinner
 Till Regimentet kom jag in och svor en djeflast
 Bryt dina bojer och slöt dina band
 Fall frusna snöflack fall
 Jag for till Stockholm på en häma
 Med upprörd sinnet allt om en ungdomsvän
 Bra är väl rike Per Larssons Lina
 Uppå dig har jag tänkt med ett uppriktigt
 Horor gå och glasen klinga
 Fan anfäktat detta här hungen uti

- 86
 88
 88
 89
 89
 91
 91
 92
 92
 93
 93
 94
 96
 98
 100
 101
 105
 106
 107
 109
 111
 113
 115